

BŘEŽANSKÁ OSMA

Kolíkáč – Nablýskané kozy

Letošní B8 byla ve znamení krásného počasí a nablýskaných "koz". Už jízda na start, kde jedeme v orange houfu probíhá ve znamení vzájemného hecování a špičkování. Se Šemíkem máme tajný sen stáhnout zase náš čas o pár sekund k magickým 60 minutám, v případě času pod hodinu plánujeme noční jízdu Prahou po místních barech. Zimní představy jak spolu budeme trénovat, jak zhubneme aspoň o 10 kilo, jak najedeme mraky kilometrů, jak pojedeme na Kanáry na objemy nakonec vezmou za své, jsme zase o rok starší a čas na kole stíráme, jak drahocenné zlato. Ale má to zase atmosféru, necháme tam vše, co nám naše těla dovolí. Jako vždy jsme sehraná dvojka - Šemda táhne roviny, já zase kopce. Letos na trati přibyly retardéry, asfalt také nějak více zhrubl a i letos nějak více fouká, to jsou jasné výmluvy k tomu, že první kolo zajedeme tragicky přes 31 minut, což psychicky nepřidá, pochybuji, že dokážeme zrychlit. Ale naštěstí se honíme s jednou dvojicí, a druhou osmu zajedeme lépe. Výsledný čas je ovšem o 2 sekundy horší než před rokem, no nic se nedá dělat, za rok Šemíku, za rok! Vyhlášení výsledků se proměnilo v holandské představení, ten vítězný ryk ještě slyším teď, díky Radku, Malino, Kuře a Kapře!

Léňa – Krásný to den

Břežanská osma je krásný závod a když vyjde počasí je to super příležitost jak si pěkně hrábnout až na dno. K tomu je zapotřebí mít správného parťáka. Již na konci minulého roku jsme se dohodli s Bobkem. V zimě jezdil jako šílenec, natočeno má dvojnásobek km co já, fakt jsem se bál, že nebudu stačit. Poslední úterní Koloděje mi ukázaly, že to se mnou zas tak špatné není, zaměřil jsem se tedy na stav Bobka, který je po nedávné nemoci. Už od středy mu denně volám jak je na tom, jestli už má nástavce (bez nich je výkon na B8 o 50% dole) a vůbec J. Obvolal jsem Rendu, Kubajze a nástavce nakonec sehnal. Když jsem tuto novinu chtěl sdělit Bobkovi, nebylo už zapotřebí, nástavce už sehnal, jako správný MacGyver si je vyrobil. Den před startem se ještě domlouváme na místě srazu, ujišťuji se, že se Bobek ráno pořádně nají a nezapomene doma svačinku. Setkáváme se okolo 10hod v Líbeznicích a razíme to na trať. Na startu už je mumraj cyklistů, rychle se registrujeme a vyrážíme na obhlídku 18,5km okruhu, přeci jen za rok se mohlo změnit spousta věcí. A taky, že změnilo. Přibyly zpomalovací retardéry, přibyly díry a štěrky v zatačkách. No čeká nás peklo. Ještě si zkusíme střídání, domlouváme si intervaly střídání, ale nakonec se shodneme, že budeme improvizovat. Bobek má funkční tachometr, já mám pulsmetr, oba jedeme podle nečeho jiného, to, ale není překážka J. V plánu mám, nejít pod 180 tepů a jen v kopcích jet max. 190 spíše až v druhém kole. Za cíl si dáváme čas pod 60minut. Pro mě by to bylo zlepšení o 131 sec. Ještě se hecujeme s Diablem, kterého bychom rádi sjeli, ale pořadatelé mezi nás vkloudili borce z CKKV a tým Diablovi s Hruškou dali další minutu náskoku (určitě v tom má Diablo prsty!). Za námi měli jet Kuře na Malinách, ale i za nás někoho vtlačili, takže škoda, profrčí kolem nás když už toho budeme mít plné zuby. Start. Tady platí domluva, že začínám tempo rozjíždět já. Máme štěstí v tom, že těsně před námi projeli cílem prvního okruhu Kapr a jeho společník, jedeme tedy za nimi. Mají náskok cca 300m. První špici jedu před Panenské Břežany, kde se Bobek z ostra ujíma špice, následný sjezd jede jako Savoldelli, štěrky, neštěrky, protisměr, neprotisměr, to já se snažím jet zodpovědněji a vzniká mezi námi cca 100m díra. V Břežanech na mě Bobek čeká a jedeme kolotoč, ve výjezdu z Břežan už jdeme před Kapra, trochu ujíždíme, ale pak jde na špic Bobek a zvolňuje, tím nás Kapr a spol. předjíždějí a pomaloučku nás opouští. Ještě, že Bobek je rozumnej, kdyby tady nezvolnil zrujnujeme se už v prvním kole! Díky. V Předboji máme ztrátu 100m, Novou vsí jedeme přes 50km/h, když jdu na špic roztočím to až na 63km/h, ale když se ohlédnu vidím, že Bobek ztrácí, musím tedy zvolnit. Když mě dojíždí skromně mi povídá, že si měl namontovat dvanáctku. No o nic nejde

i tak jedeme hranu. Podle domluvy v kopcích táhnu, roviny táhne většinou Bobek. Magnet před Odolenou vodou mi poprvé zvedá tepovku nad 190, škoda, že při vjezdu na hlavní před námi jede auto s přívěsem a tím nás dost zpomaluje, aspoň mě totálně rozhodí z tempa a mám problém Bobka zahákovat. Kopec v Odolené vodě jedu na velkou a 19, Bobek se srdnatě drží, sotva se blížíme vrcholu v Dolinku, Bobek zvýší frekvenci, vršek přeletíme 35km/h. Následuje technický úsek v Břežanech, kde v zatáčkách opět ztrácím s Bobkem kontakt. Naštěstí čeká a můžeme se vrhnout na větrnou zvlněnou rovinku na Báští. Fouká proti nebo z boku, přesně nevím, ale jet 36km/h stojí velké úsilí. Při výjezdu z Báští nás předjíždí raketáči Kuře na Malinách. Prohodím pár motivačních vět typu, Jed'te něco flákači!.J. My s Bobkem proti nim působíme jako výletníci. Kopec před cílem jedeme spíše na údržbu s očekáváním ještě jednoho okruhu. První kolo projíždíme za 29:10min, super plníme náš cíl . Nohy již mám trochu vyšťavené, ale táhnu. Jen nechávám Bobka déle na rovinách tahat špic. Ve sjezdu do Břežan tentokrát ztrácím ještě více, Bobek už musí opravdu čekat. Snažím se mu to vynahradit svou protáhlejší špicí směr Předboj. Ve sjezdu do Nové vsi s vědomím, že Bobek nemá převody, zvolňujeme, vytahujeme svačinky, Bobek magnesium, já do sebe cpu gel. Rychlost i tak nejde pod 45/km/h. Sjíždíme turisty z CKKV a v dáli vidím dva oranžové zadky! Že by Diablo a Hruška? Nevím, je to tak 1km daleko. Kopce přeletáme, na rovinách se už nešetříme a rveme to co to dá, díra, ne díra. V Bášti Bobek hlásí čas 55min, říkám si, že to bychom museli jet už fakt bídu abychom to nedali. Vidím, že Bobek se mačká, ale cítím, že v něm ještě něco je. Jdu tedy na špic, mačkám se, jedu krefffff, začínají ze mě totálně nekontrolovaně lítat přebytky ústních tekutin, tepově jdu nad 190, v kopci před vrcholem ještě křičím na Bobka , dávej, dávej! Nevím jestli to bylo tím řvaním, ale Bobek kopec vyletěl a do cílové rovinky se řítíme jako rakety v čase cca 58:40!. Gel i ranní svačinku mám už skoro v krku, ale naprostá spokojenost. Zlepšení skoro o 4minuty, no paráda. Při vyhlásování jsme si ještě poplácali při dekorování absolutních vítězů Kuře na Malinách a Radka, který se Standou Hájkem zajel nejlepší čas dne. Kapr do toho ještě na vyhlásování 4. místě, krása. Cesta domů s nevyškrtaným Jestřábem, hláškujícím Kolíkáčem a stejně jako já unaveným Quitem mi ukázala krásy okraje Prahy, které jsme si užili díky ne zrovna přímému směru naší jízdy (bloudění). Krásný to den, těším se na Spící pannu.

Šemík – Nepovedlo se !

No nepovedlo se, nepovedlo, ještě v únoru jsem věřil, že hodina padne. Na konci března už bylo jasno, těch pár pokusů co jsem sednul na kolo no škoda slov. V reportech z Kolodějí čtu jak Kolíka vorvou i nováčci, no to je parada, říkal jsem si, ten má taky formu . Ne jen legrace. Jestli někdy, tak letos to byla opět práce hlavně Kolíkáče. Jedno kolo jsem zvládal, dokonce pod kopcem v Odolené vodě jsme měli avg 40km/h, až sem to bylo o hrazdě a tu jsem u nás měl já . Kopec v Odolence utrpení, Do Břežan jsme to zase naprali co to šlo ale nějak se nám nedařil ten úsek na větru před Báští, rychlost klesala ke 30ti, špatný. Hlídal jsem na budíku hlavně průměrnou rychlost a za Báští bylo jasno, avg 37km/h a čekal nás ještě kopec kde nám to spadne. Takže první kolo přes 31min a nohy pěkně zakyseleny, přiznávám že jsem docela ztratil morál a od té chvíle to byl paličák Kolíkáč, kdo převzal úplně velení. Ještě teď si nadávám, plandal jsem za tím tahounem, hrůza, občas na rovinách jsem zasípal, že za to zas na chvíli vezmu ale chyběla tomu lehkost, kadence, nejeli jsme tak těsnej hák jako loni, bylo to strašně udřený. Zpětně nechápu jak jsme mohli v druhém kole tímhle stylem zrychlit. Nakonec v podstatě loňský čas ale my to pod tu hodinu jednou dáme. Jo budem to jezdit tak dlouho dokud se to nepodaří i kdyby to mělo být do smrti.

PRAHA-DOKSY

Bobek – Praha-Doksy

Jednoho poloslunného odpoledne se vydávám s Kapříkem a Johnym ku startu PH-Doksy (Závod o kterém jsem četl tolik zajímavých reportáží, jenž má být mou premiérou, na kterou jsem se dlouho těšil). Dohromady se přidáváme ke kolegům z Brandýsa jejichž jména si nepamatuji a společně zanecháváme naši bagáž s převlečky kdesi v domě, odkud nám je má dověz mistr Vitas. Cestou k teplárně nenápadně kontrolovuji TF kolegů a říkám si, co tu pohledávám...Na startu panuje veselá nálada; 5min. před startem Vitas s bágly stále nikde; 2min. před startem bágly dorazily, beru pumpičku, duši, mobil, sundávám bundu a mažu na lajnu. (Bágly kdesi v jakémsi autě). Uf...Stále panuje veselá nálada, z davu slyším že už někde na trati prší a věřím, že to téměř v suchu- „podjedeme". Start opožděn cca o 4minutky, čekalo se asi na ten déšť... :o) Start...! Pohoda Jazz..., držím se na čele, všude plno nových tváří :o) V Měšicích za to beru, 2x protočím zadní kolo po mokré vozovce a hned mam kolem sebe volný celý jízdní pruh (s klidem to ustávám). To jsem jen ukazoval sílu záběru, tiše si špitám... Jedeme dál, pohoda Jazz..., déšť houstne, přestávám vidět - sundávám brýle. Říkám si, už jsem jel v horším..., ale s kroupy které se objevily v Kostelci jsem vůbec nepočítal. Stále ve špici. Bolí mě oči, tváře, beru brýle, nemá to cenu, tak je opět sundávám (přes kroupy, které zůstávaly za nimi, nebylo vidět vůbec nic). Na dvě vteřiny zavírám oči, úleva, otevírám, moc to bolí... V lese za vsí úleva, ale pro změnu mi zprava vletí pod křídlo Johnny. Nerad ho trochu přimačkávám ke krajnici, dostává vyčuhující větví do pusinky a nadává. Promiň kámo, neviděl jsem. Bylo tam volno a ty jsi tam rychle najel. Na křižovatce před Všetaty přemýšlím:

1) zdali dosavadní výkon má něco společného se sportem pro zdraví (možná potěšení)

2) Nebude li to první závod z kterého odstoupím pro nepřízeň počasí či zranění

3) V jakých výškách uzavírají policisté v předjedoucím vozidle sázky a jaké padají vtípky

Rozkaz zněl jasně: Nesmí projít za žádnou cenu! vzpomínám si a melu kávu dál. Ve Všetatech liják ustává, bolest opomíjí a tepmo stále Pohoda Jazz... Kuře se jel před Bišicemi provětrat, přemýšlím o nástupu, ale zůstávám v klidu. Bišice na velkou, jede se fajn, záda nesleduju nemam problém. Problém mám pouze s prokluzováním kola v záběru (co se dá dělat). Natržený balíček slučuje mašinka „Byšický Drak" a jedeme dál. Občas to někdo zkusí, párkrát sjíždím, začínám se (začínají mě) dost smažit na špici. Ve sjezdu mam strach, držím si odstup od jezdců a řadím se do balíku. Řepín na velkou-nemá cenu brzdit, jede se fajn. Na návsí to Kuře bere zkratkou krz záhonek, usměju se (Někde v oblasti Řepína mě nabral zleva Johnny (už ani nevím pořádně kde), odsunul mě na borce v pravo, který krutě nadával a já jen tiše držel kolo v rovině a čekal až mě rozevřou. To byla asi odplata, naštěstí to dobře dopadlo. Ten kluk je samá kolize...!). Na vrcholku se odpočívá a před přejezdem v Nebuželech cítím ostřejší nástup, věším se postupně za jednotlivé borce a sjíždím (stále je odkud brát). Dojíždím za Vokolka před kterým je cca 10m ke skupince. Neodhodlává se, tak shazuji na dvanáctku a sjíždím. Tady někde prý odpad Johnny. Opět prší, atak mam strach ve sjezdu do Údolí. Přede mnou je asi 20 jezdců. V údolí jedem v balíčku ani nevím jak velkém (vůbec jsem za sebe nekoukal) a je mi děsná zima (třásl jsem se tak mohutně, až jsem se málem shodil z kola). Děsná bolest od chladu za krkem (a rukou), sklonil jsem hlavu ale ihned narovnal z důvodu obávané kolize. Občas nějaký nástup, občas sjíždím, ale dlouho tahám špice, u Grobiána dokonce s cca 50m odstupem (v balíku děsná zima, proto tolik vášně a machrování)- po pondělním testu na Romanově jsem věděl, že tam už mít šanci (po zmíněných „intervalech") nebudu. Šťasten, že jsme v kopci, nechávám velkou a zvolňuji tempo s myšlenkou, že se to potrhá. Tak pomalu předjížděn borci drtím velkou až k úvodu poslední serpentýny, kde jsem zjistil, že již za mnou nikdo není a trhám se jen já. Shazuji na malou a točím, ale TF brutálně vyletěla k výšinám a tak jsem věděl že je to v p... V tom Orlik...! brutálně povzbuzuje: makej, máš je na dostřel!, což mě vybujuje, kluky sice vidím,

ale po přejezdu horizontu: prázdně. Makám a dole pod kostkami trojka opět na dostřel. Nejde to. Trojka stále v očích, ale až k Nosálovu sám, dále sjet dvěma borci sjíždíme odpadlíka z trojky a snažíme se bezpečně dojet. V těchto končinách to vůbec neznám (chvílemi jedeme cyklokros, přesněji řečeno MTB pohár), tak řádně spolupracuji a zaslechnu: ještě cca 10min. Po chvíli rychlost stoupá k 50km/h, pak vidím po pravici jakýsi kopec, vdáli ve vsi reflexní vesty. Vzpomenu na propozice - cíl ve stoupání v Tachově. Říkám si: to je asi regulovčák na odbočce do kopce. Omyl byl to cíl. Přesto i tak na 2. pozici v naší čtyřčlenné skupince s kterou jsme dali ztrátu cca 4,5min na vítěze. V cíli si jen pamatuji na ohromnou zimu, dlouhé čekání na suchý oděv, zraněného Kuřete, který mi po celou dobu spolupráce připomínal domácí Kuře na paprice. !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Největší díky patří Orlikovi za dokonalé povzbuzení, a luxusní cílové zpracování závodu !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! A když nevíte co by, nehledejte v OBI, ale vydejte se do Doks !!! To se nedá popsat, to se musí zažít !!!

Cancellara – Se Sousedem dvakrát píchnutí v Kokořínském údolí

Frčíme autem na start a Praha je ucpaná, tak se krokem prokousáváme a ke všemu odbočku na Třeboradice jsme netrefili, tak si trošku zajíždíme, ale naštěstí máme časovou rezervu a na start dorážíme včas. Je odstartováno a hned začíná přšet a pak už se to jen stupňuje a je úplná průtrž mračen. Snažím se držet v prvním balíku společně s Luckou Kočí. Asi kolem 20 km musím přibrzdit na kluzké vozovce a kolo mi trochu ustřelilo, tak mě to vykolejilo a snažím se to rozjet, ale balík mi pár metrů popojel a tak ho stíhám ze všech sil, rvu to 36 proti větru a stále nemůžu mezeru sjet. Tak po chvíli usilovného snažení mi balík mizí před očima a pak mě dojíždí druhá skupinka a tak jedu s nimi. Je zde i jedna holčina, tak se s nimi držím myslím do Řepína, pak na nějaký křižovatce musím zabrzdit kvůli autům a opět kolo jde do smyku, ale ustála jsem to opět, ale skupinka mi po odjíždí, ale déšť mě natolik bere sil, že skupinku nemám šanci dojet. Tak se chvilku plácám na větru sama a dojíždím Souseda, který jede pozvolna, protože na mě čeká. Tak si ho docvaknu a Soused udává tempo, vůbec mě nešetří, pěkně mi dává do těla. Visím za ním jak nudle, občas si i postěžuju, ale statečně se snažím bojovat. Po chvilce nás dojíždí Mirek a jede s námi. V krátkém hupu zjišťuji defekt, pánové mi ochotně pomáhají, vyměňujeme zadní duši a snažíme se opět rozjet tempo, ale po 50 m zjišťuji, že mi přehazovačka nepřehazuje, tak opět přibřďujeme, snažíme se to nějak opravit, lanko je vypadlí, pak u nás přibrzďuje doprovodné vozidlo Jirky, který nás míjí a pán z auta nám ochotně pomáhá, nakonec se lanko podařilo nahodit a ještě si půjčujeme velkou pumpičku, abychom dofoukli mé zadní opravené kolo. Mirkovi půjčují z auta vestu. Snažíme se to opět se Sousedem rozjet a trošku se zahřát, protože z toho stání v dešti mi začala být trošku zima. Soused mě pravidelně povzbuzuje, kdyby tu nebyl, tak už bych to dávno zabalila, sama bych si lanko neopravila a mít vedle sebe takového úžasného parťáka je velmi silná psychická opora akord za toho šíleného počasí. Chvilku jedeme ve čtyřčlenné skupince přidává se k nám Jirka, který měl na začátku taky defekt, pak na přejezdu mu to uklouzlo a hodil tam sebou o zem, tak přibrzďujeme, jestli je ok a pokračuje s námi Kokořínským údolím. Ale po chvíli už jedeme jen ve třech a v cíli se od Jirky dozvídáme, že měl technický problém s kolem a nemohl už dojet. Stoupáme na Romanov a zde občas dojíždíme nějaké cyklisty. Ve sjezdu pak opět píchnu znova, ale mám sebou jen jednu duši, tak mi Soused ochotně půjčuje svojí, abych nemusela lepit. Nepředpokládala jsem dva defekty na skoro nových pláštích. Silnice byli dost rozbitý, tak jsem vlítla asi do nějaké díry. Tak mi Soused ochotně pomáhá s výměnou, ikdyž má ruce promrzlý na kost. Je to zlatíčko a má srdce na správném místě. Máme štěstí zrovna vedle nás to balí jeden závodník do auta, tak nám opět půjčují velkou pumpičku a pak se opět snažíme rozjet. Už toho máme všichni plný zuby, ale nezdváváme to, ikdyž v botách mi čvachtá, kraťasy mám na kost promočený, alespoň pod pláštěnkou mi je teplo. Aby toho nebylo málo, tak mi spadnul v jednom prudkém malém brdku řetěz, tak se snažím ho nahodit, ale musím slézt a udělat to ručně. Už tak jsem jak

hrouda bláta, tak mě nějaká špína od řetězu nemůže rozházet. Tak a teď už do toho dávám všechny síly a posledních pár kilometrů jedeme svižně co to jen dá, už chci být v cíli. Soused mě příjemně hecuje, jede se mi dobře, parták jak má být. Blížíme se k cíli a hecuje mě do spurtu, tak do toho dávám všechno co mi ještě v nohách zbylo. Uff a jsme tu :o) Užili jsme si to společně, bylo to moc fajn. Moc ti děkuji. Pak už dojezd na náměstí a přesun na vyhlášení. Nakonec 5.té místo a dokonce i cena...spíš pro mě taková cena útěchy za tu hrůzu co jsem si na trati prožila. Ale takto smolný den jsem si vynahrádila aspoň gurmánským zážitkem večeří u Krupičků...mňam vepřová panenkato jsem si nadlábla břicho. Kolem 23 hod jsem se doplazila domů a začala jsem očišťovat sebe a oblečení od bláta a šmíru a v jednu jsem zalehla do postele se sušenkami a pak nemohla usnout, jak jsem byla rozpumpovaná ze závodu. Čistý čas bez defektů jsem měla 2 hod 43 min, prům. rych. 29,4, oproti loňsku zlepšení, takže spokojenost. Příště jedu zase i kdyby měli trakaře padaly :o)

Ježek – Doksy - peklo severu

Posledních 14dni to bylo treninkove slabe (dolecovani zraneni). Ale jak rika klasik:"Rozkaz znel jasne..." - vydrzet s balikem pod Repin. Jeste pred startem se s Pepou Komarkem bavime, zda jet ve veste nebo ne. Nakonec volime jet ve veste, coz se pozdeji ukaze jako chytry napad Par minut po startu se objevuji prvni kapky a o chvili pozdeji uz poradne leje. Hlavou se mi honi myslenky na Sudety 2006 a snazim se jet opatrne. Jedeme s Kubajzem na chvostu baliku. Stejne jako minuly rok predpokladam, ze az do Cicelic se pojede pohoda a v kopci to zacne. Takze se nesnazim byt za kazdou cenu uprostred baliku. Za nami uz jen policejni motorka a pak uz jen nervozni ridici. Aniz bychom to s Kubajzem tusili, prave oni rozhodnou...Jet v haku je uplna ocistna kura Od zadnich kol strikaji gejziry vody a tak nejedeme uplne v haku a naskakuje nam mensi dira. Predjizdi nas policejni motorka, coz ridici za nami berou jako signal nas take predjet. Tim se vsak auta dostaly mezi nas a balik.auta nas tak totalne odrizli od baliku. Vzteky jsem byl bez sebe, takova blba chyba!!! Snazime se balik dojet, ale ridici nas nepusti, naopak nas malem jeden srazil. Policista na motorce se zase zarazuje za nas. Motorka pendluje mezi chvostem baliku a nami. Do toho ty auta, no bordel :-/ Z tohoto pohledu to bylo minuly rok zvladnuto lepe a policie nepustila "do baliku" zadna auta. Ale za to nemohla ani tak policie, jako spis bezohledni ridici... Naopak, Doksy povazuju na bezkonkurencne nejlepe zabezpeceny zavod!!! Pred Vsetaty se motorka odpojila a tak byl klid dojet si par odpadliku. Ve Vsetatech se formujeme do skupinky. Kopec v Cecelicich se jede dobre. Potkavame v nem Bigmiga, asi ma defekt. Pred prejezdem v Bysicich to ubrzduju s problemy. Kolo na mokru pekne tancuje. Kopec v Bysicich taky bez problemu a s Kubajzem jsme odskocili zbytku skupinky. Na Mladoboleslavske s Kubajzem spolupracujeme a dojizdime dalsi odpadliky. Me ze zimy chytaji krece do holeni! To jsem jeste nezazil Kubajz jezdi sjezdy taky opatrne, coz mi vyhovuje. Ve stoupani v Repine nas dojizdi celo 2.baliku. Na vrcholu nas dojizdi i dalsi. Periferne registruju Astrala. V Kubajzovi chytly saze a vydal se za Astralem. Zustavam s dalsimi dvema zavodniky, kteri se nechaji ode mne tahnout. Ve Stretech se pres nas prehnali dalsi zavodnici z 2.baliku. Snazim se jich chytout, ale moje kukačky ozivly, maji stejny napad a skoro jsem skoncil v protismeru Ve sjezdu do Kokorinskeho udoli dojizdim Kubajze a v udoli se opet formujeme do skupinky. Spolupracujeme, obcerstvujou se. Kubajz rika, ze Romanov pojede na "malou" a ze by jsme meli setrit sily. Kdyz uz jsme tesne pred Romanovem, zjistuju, ze mam defekt predniho kola. To je fakt pech! Zrovna kdyz uz to zacalo byt zajimave, tak defekt. Zastavuju a menim dusi. Mam zmrzle prsty, takže mi to jde jak psovi pastva. Mezitim co menim, tak me miji dalsi a dalsi zavodnici. Zahlizim Diabla, Icemana, Hrusku... Nalada na bodu mrazu... Defekt opraven a pokracuju. Behem vymeny jsem pekne vytuhnul a tak Romanov se mi jede ze zacatku hodne blbe. V serpentinach je to uz trochu lepsi a na vrcholu jsem zase v provozni teplote Na vrcholu dojizdim Alenu Štysovou a jedeme spolu do Mšena. Ve sjezdu me predjizdi, protoze

jedu jak slimák V zatáčce před Skramouší Štysová zastavuje u doprovodného vozidla, asi defekt. Před obcí Lobeč mne předjíždí "moje oblíbené" doprovodné auto ze Slap Řidič se mne ptá, zda jsem neviděl Cancellaru...Stoupání k zámku Lobeč mě opět zahřálo Ve stoupání na Nosálov dojíždím dva jezdce ve zluto-modrých dresech (CKKV a Varta?). To už za mnou jede i můj Johan Bruyneel, resp. kolega z práce, který řídí moje auto a jako bývalý "ex-profík" se pry hodně nasmal, když viděl naši trojici, jak se není schopna zformovat a spolupracovat. Já jsem z toho byl také zmatený, protože dvojice jela-nejela. V kopci těsně před Nosálovem mi došla trpělivost a slápnul jsem do toho. JENŽE, za Nosálovem byl dlouhý, rychlý a zatackovitý sjezd. Takže nastala trapná situace, že mě dvojice opět předjela Rezignoval jsem, a až do Zdaru jsem jen točil nohama. Svému "Bruyneelovi" jsem tak dopral vesele chvíli Byl na nás pry pohled k popukání... Kousek za Zdarem jsem však viděl lakadlo - oranžový dres. Srdce mi zaplesalo, že dojíždím nějakou Slapku a dojedeme spolu do cíle. Kousek před Zdircem ho dojíždím, a on to Hruska. Prohodíme pár slov. Rika, že má už druhy defekt a kolík pry je to do cíle. Rikám, že 5km. Mezitím dorazí i dva "zluto-modří". Jeden z nich za to bere a ujíždí. Vymackávám ze sebe zbytek sil a před cílem dostihnu už jen jednoho. A jestli pojedou Doksy příští rok? Urcite, je co napravovat! Na závěr chci poděkovat svému "sportovnímu řidiči" za fotografování a fandění na Repine a Romanove. A také za jeho kritické připomínky k mému umění jízdy ve skupině

Johny – Seznámení s klasikou

Jako naprostý zelenáč jsem letos měl jet slavný závod Praha – Doksy úplně poprvé. Kamarádi mě od začátku strašili, jak těžký závod to je a na co si dát pozor, aby člověk dojel zdravě a se vztyčenou hlavou, ale ani sebe lepší instruktaž mě nemohla skutečně připravit na to, co mělo přijít. Cesta na start naší odnože šlapek z polabí byla zajištěna samozřejmě vlastní silou. Hned po prvních kilometrech bylo jasné, že dnes to rozhodně nebude žádná brnkačka. Foukal silný vítr a nebe se tvářilo, jakoby nám každou chvíli mělo spadnout na hlavu. Za celou cestu, ale nespadla ani kapka a tak jsme tajně věřili v podobné počasí i během závodu. Už daleko před Třeboradicemi nás vítal komín místní teplárny, pod nímž na parkovišti bylo naprosto přecyklováno. Míhalo se tam desítky různých dresů v jejichž spleti byli asi nejčastěji k vidění žlutomodré trikoty pořadajícího týmu CKKV se neztratila ani Vinohradský typický oranžový. Všichni spojovalo nadšení a dobrá nálada, nikdo si nepřipouštěl, že by z těžkých mraků mohlo něco spadnout. Těsně před samotným startem dokonce dorazila dvě policejní auta, která nám měla prorážet cestu množstvím nechápavých řidičů. Celou dobu co jsme čekali na hodinu H mě Bobek přesvědčoval, že jet v bundě je blbost a já mu bláhově uvěřil, i když jak sem později poznal by mě před tou smrtí neochránil snad ani skafandr. 5 minut před startem už byla celá ta hromada závodníků včetně nás seřazena na čáře. Já s Bobkem jsme zaujmulí místo hned za Alánkem a čekali na start. Žádný povel ke startu jsem neslyšel jen se rozjelo policejní auto a všude kolem znělo cvakání desítek pedálů. Začátek se jel v poklidném tempu, ve kterém jsem se držel za Bobkem. Po ujetí snad ani ne 2 kilometrů se z nebe snesli první kapky jako předzvěst blížících se událostí. Dalších několik kilometrů déšť zesiloval, až před Kostelcem nastalo vodní peklo. Nevědě jsem jestli na mě padá víc vody ze shora a nebo od kol přede mnou. Nít na mě nebyla suchá, přes tisíce kapek na brejlých jsem neviděl víc než obrysy nejbližších soupeřů, v botách se mi tvořil jezero neskutečných rozměrů, ale to stále nebylo nejhorší. Kousek za značkou ukončující město Kostelec nad Labem se přidali kroupy, které bodaly do rukou a tváří jako tisíce jehliček. V tu chvíli jsem myslel jen na to jak udržet kolo pneumatikami k zemi a nenechat se převálcovat desítkami borců za mnou. Nestíhal jsem sledovat trať a tak kde se vzaly tu se vzaly Všetaty a déšť s nimi jakoby mávnutím kouzelného proutku ustal. Silnice, ale zůstávala pořád spíš řekou než závodní tratí. V zatáčkách to bylo cítit nejvíc. Aquaplaning ten den prostě vládl i nad těmi nejlepšími koly. Až do Čechelic jsem se držel v hlavním balíku poblíž Bobka, tam ale přišel kopec, můj největší

nepřítel, propadl jsem se až na konec balíku. Kontakt s ním mi zachránili závory oznamují průjezd vlaku těsně před Byšicemi. Následoval průjezd vydlážděnou návsi a nájezd na hlavní silnici, kde se jelo celkem svižně. Zuby nechty jsem se držel uvnitř balíku a modlil se, ať tam zůstanu co nejdéle. Dlouho mi to nevydrželo, protože přišel Řepín a můj oblíbený kopec. Balík kolem mě prosvištěl a já zůstal na jeho chvostu. Stále jsou doufal, že po kopci se dotáhnu, ale na vrcholu na nás čekala pravá větrná hůrka, která byla nad moje síly. Pral jsem se s větrem sám a přitom měl balík ani ne 50 metrů před sebou. Po chvíli sem to vzdal a počkal na 3 šílence řítící se mi za zadkem. Nějak nám to, ale spolu neklapalo, takže si jel stejně každý na vlastní pěst. Sám jsem se teda musel doplácet až do Kokořínského údolí, kde se mě konečně chytil další odpadlík z balíku před námi. Ve dvou už se jelo mnohem lépe, ve velmi dobrém tempu. Tempo nám vydrželo až do vesničky Ráj, za ní na nás čekal kopec Romanov, ale ten nás nechťel pustit bez boje. Sázel před nás jednu ostřejší serpentýnu za druhou. Vážně jsem přemýšlel, že bych byl rychlejší po svých... Těsně před vrcholem stál Orlík se svými důraznými radami, jenže mu nebylo rozuměl ani slovo, takže jsem jeho řev považoval za povzbuzení. Následná trať závodu až do cíle nás vedla zvlněnou krajinou přes spoustu vesniček bez větších kopců, ale musím přiznat, že to už jsem moc nesledoval okolí. Spíš mi stále víc docházelo, jak moc mi mrznou nohy ve vodou nasáklých tretrách. V poslední vesničce před koncem, na jejíž jméno si vůbec nepamatuju, jsme toho měli s kolegou opravdu měli oba až po krk. Fuňeli jsme jeden víc než ten druhý, ale díky pravidelnému střídání jsme udrželi pekelnou rychlost. V závěrečném stoupání ke vsi Tachov, když se ze zatáčky vynořili kužely cílového koridoru, jsem šel ze sedla a z posledních sil dupal přes cílovou čáru. Kolega evidentně tolik sil neměl a tak můj pokus o spurt byl úspěšný. Za cílem už odpočívala hromada promodralých borců. Nejvíce ze všech byl zmrzlí asi Bobek, který už nějaký čas rozebíral dojmy s několika dalšími závodníky. Dost jsem se divil, když mi Bobek oznámil, že jsme jediné dvě šlapky v cíli. Od mého vypadnutí z balíku jsem totiž měl za to, že jedu někde ke konci startovního pole. Během chvíličky se do mě dala pořádná zimnice a z letargie mě vytrhl jen příjezd rozzářeného Kapra ohlašujícího jeho úžasné třetí místo. Po něm se začali objevovat i další oranžové dresy. Dozvídal jsem další a další zprávy o pádech a defektech, které z boje o bednu vyřadili nejednoho favorita včetně Kuřete a Radka. Dlouho tenhle briefing nevydržel, protože se do všech dávala nesnesitelná zima a každý se šel raději někam zahřát. Na závěr musím napsat, že tohle bylo těch nejtěžších 79 km, co jsem kdy v sedle zažil. Příští rok, ale na startu určitě chybět nebudu!

Kapr – První, velká medaile

Legendární závod Praha–Doksy mě dostal dlouho před loňskou premiérou, svou historií, bájemi opředený a zdokumentovaný řadou reportů. Reporty jsem hltal na našich stránkách a na webu CKKV. Také proto jsem si nenechal ujít Velikonoční Doksy loni i letos. Ve čtvrtek mě vedoucí pouští dříve z práce, doma sbalím batoh se suchým cyklooblečením (to jsem ještě netušil, že v cíli bude mít cenu zlata), jídlem, pitím a ve 13:45 se v Podbrahách sjíždím s Johnym. V Brandýse čeká Bobek, také Ivan Divíšek a další borec a nabízejí nám odvoz batohů, které naloží Tomáš Vitáček. V pěti razíme Kolíkáčovým hlemýždím tempem, neboť času je dost. Ve Veleni dojíždíme Milana Nového ze Staré Boleslavi, a tak v šesti přijíždíme na prezentaci. Bez čekání dostávám číslo 122, peníze mi půjčil Bobek, protože všechny věci mám u Vitase, ještě jsem v klidu, ale to netuším, že Tomáš přijede 15 minut před startem 2. balíku. Konečně mám svůj batoh, převlékám se za větrem a tak si беру jenom dres a návleky na ruce. V 15:23 se řadím na konec startovního roštu a zjistím, že mi je zima. Najednou za sebou vidím auto Induraina, hned jedu k němu a z batohu si беру slabou moiru s dlouhým rukávem, která mě později zachránila před zmrznutím. Je 15:28, konečně jsem připraven, ale byly to nervy. Startuji na konci balíku, ale jsem v klidu, závodit se má až za přejezdem v Měšicích. Ještě nebyl ostrý start a jedu padesátkou, to se mi nějak nezdá, ještě volám na

Icemana a snažím se dostat dopředu, skokem překonám jednu vyfrézovanou díru a před odbočením na Mratín už mám čelo na dosah (v kempu jsem se dozvěděl, že už v Měšicích se dělil balík). Začíná pršet, v Kostelci už leje, jsem durch, ale teď už je to vlastně jedno, snažím se jet tak abych nebyl sprchován od soupeřů, ale občas to nevyjde a musím si odplivnout. Ve Všetatech jedeme přes křižovatku, kde měl nedávno těžkou nehodu kamarád z CKKV František, už je doma a čeká ho operace kolena, za rok snad Doksy pojede. V Čečelicích v ostré levé pár lidí padá, stoupání vyjíždím mezi prvními deseti, nyní hlavně v klidu přejet koleje, což se daří, nejsme mladí blázni. Na hlavní v Byšicích vjíždím na špici, jede se mi v pohodě, dokonce jsme chvíli v úniku, asi ve třech nebo čtyřech. Po chvíli nás sjedou, ani nevím kolik nás je v balíku, točím se mezi prvními deseti a jedeme pokořit Řepín. Po odbočení na nový asfalt je pěkný protivítr, to znamená projet špicí a další na řadu. Mokrý sjezd do Řepína jsem si nemohl vychutnat tak jako před týdnem v tréninku se Staroboleslavákama. Začíná první pořádná zkouška, řadím se za Astrala kolem pátého místa, jedu na velkou a čekám, co se bude dít. Asi ve třetině se mi zdá, že Astral polevuje, tak ho předjedu, chytám se Dixe a doufám, že nahoře Astral nechytne díru. Uprostřed kopce dávám malou a stále se mi jede dobře, na špici registruji Radka Beneše z Jabkenic, jak se snaží vyhrát prémii (bohužel neví, že není pro nás veterány, ale pro ještě starší). Jsme nahoře a razíme dál, postupně zjišťuji, že mezi námi bohužel není Astral. Před Nebuželama se snažím jet, ale nikdo nemá zájem, tak svésím nohy, čekám, až mě sjedou a vychutnám si krásné povzbuzení od Orlika, teď už věřím, že nás doprovodí až do cíle. Sjezd do Kokořínského údolí jedu na špici za policií svým tempem, hlavně na mokré silnici nelehnout. Kokořínské údolí je nekonečné za letního počasí, natož za zimního, jako dnes. Je nás asi dvacet plus pár borců z prvního balíku v čele s Quitem. Moc se nejede, chvíli pokecám s Vitasem, sním nějaké cukry a poprvé pořádně registruji déšť a zimu. Je to čím dál horší, tepy nízko, každý se šetří na Romanov a dává se do mě zimnice. Kupodivu se těším na obávaný kopec, aspoň mi nebude zima. A je to tady. Začínáme stoupat, ale co to, nohy mám ztuhlé a vůbec to nejede. Tak to je konec, asi to zabalím. Dávám malou, točím kadenci a po chvíli se zahřívám na provozní teplotu, myslím si, že soupeři na tom nebyli o moc lépe. Registruji značení po sto metrech na horizont a snažím se udržet čela, kde je Radek, Vitas plus dva. Chvíli jedu ze sedla, chvíli v sedle, jak se dá, musím to uviset! Držím se těsně za Dixem, který už má před sebou díru a konečně poslední levá a v dále vrchol. Zase fandí Orlik (díky kamaráde, moc mi to pomohlo), jsme za vrcholem Dix, já a Divíšek, sjezd do Mšena jedeme naplno a v první třetině kostek docvakneme vedoucí kvarteto, Radek, Vitáček, Paudera a bílý dres bez čísla. Na horizontu kostek sssssssssyčení, polituji Radka, to ještě netuším, že nás sjede. Valíme to v šesti lidech, jestli to udržíme, tak budu šestý, super. Jedu na špici a předjíždím osamoceného Gejzu. Před Lobčí se nějak nejede, čekám na Vitase, abych se za něj zařadil a on nikde, když se ohlédnu, tak má na nás díru (před cílem se od Radka dozvídám, že měl defekt), někdo prohodí, že nějak divně taktizuje a v dále vidím druhou skupinu. Zbývající čtyři borce burcuji, že bychom to mohli ještě zkusit, asi to pomohlo, nikdo nic neřekl, ale zrychlilo se. Ve stoupání za Lobčí, při shoení na malou, mi padá řetěz, no to snad ne, najednou mě bílý dres začne tlačit, dokud se mi ho nepodaří nahodit, díky kámo. Závodíme dále, druhou skupinu za námi nevidím, tak zatím je to dobré. Sjezd za Nosálovem jedu druhý, máme pěkné rozestupy, nikdo nepadá a začíná nejhorší úsek asfaltu. Přes mokré, tmavé brýle moc nevidím, hlavně se vyhnout velkým dírám. Tuším, že někde u Žďáru dojíždíme Alánka a pár závodníků z prvního balíku. Před Žďarcem se skoro leknu, když se vedle mě objevil Radek a hned se ptal, jestli je někdo před námi, tak ho uklidňuji, že není. Ptám se kolik borců dotáhnul a kupodivu říká, že sám a Tomáš, že píchnul. Zase je nás šest z druhého balíku, začínám věřit, že nás druhá skupina nesjede (v cíli to bylo nakonec o pár sekund). Za chvíli bude cíl a také asi dva kilometry šílené silnice. Mám vítr v zádech, na špici jedu padesát, chci odstřídat, jedu levá, pravá, levá, pravá ale všichni za mnou jako přišití, nikdo nechce tahat, má to jedinou výhodu,

aspoň vidím díry. Najednou syčení, dnes podruhé a zase Radek, necelé dva km do cíle. Podařilo se mi dostat na špici Pauderu, jsem za ním, chce odstřídat, ale vracím mu to, mě také nevystřídal. Cíl je za zatáčkou, taktizuje se, nedá se nic dělat, budu muset do spurtu. První začal Paudera, za ním nastoupil Dix a já. První dva se mi vzdalují, síly dochází, sedám si na sedlo, to se nedá. Přejíždím číslo 200 na asfaltu a jsem stále třetí, kde je ten Divíšek a bílý dres, nemám sílu se ani ohlédnout. Hlava posílá tělo znovu ze sedla, vždyť jsou to DOKSY a támhle u čáry visí bronz. Parodii na spurt projíždím cílem, našrot, ale bronzová euforie vše přebíjí. Jsem v transu, nemohu tomu uvěřit. Plánovaný okamžitý návrat na kole padá, bednu si přece nenechám ujit. Čekání na Induraina bylo nekonečné, plných 60 minut, naštěstí je tam Orlik, zapnul topení a tak se s Bobkem a Johnym hřejeme v jeho autě. Konečně přijíždí auto s batohy. Po převlečení Orlik veze polabské Šlapky domů, já se domlouvám s Bobkem, že pro mě večer přijede. Na samotku jedu do kempu, v Doksech chvíli bloudím, ale za chvíli jsem v restauraci. Před vyhlášením si znovu oblékám půjčený, špinavý, promočený, oranžový dres, ale bronzový stupínek krásně hřeje. Když mi to vyjde, tak za rok o Velikonocích a poslední čtvrtek v květnu. Děkuji Orlikovi za fandění po trase a Bobkovi za luxusní odvoz domů. P. S. Víím, že nebýt defektů Radka a Vitase, tak jsem na bedně nestál.

Quit – Obrazy z Doks....

Crazy Bike Entertainment uvádí,

Masakr v Doksech

Scénář:

Obraz 1.:

Vstávám, včera mi celý den bylo blbě. Úterní pracovní chlastací bowling mi dal pěkně zabrat. Rozloučení s projektovým týmem a navíc moje nedávné třicátiny se ukecat nedají. Těch panáků bylo fakt hodně a horší je, že mi ty Krvavé záda zachutnaly. Důsledkem toho jsem celou středu trpěl, místo večerní projížďky jsem si dal jen procházku z Florence na Václavák a ta mě tak zmordovala, že sem v metru málem usnul... Dnes ráno už alkohol necítím, ale vstávat se nechce.. Naštěstí mám dnes volno, pracuji z domu...

Obraz 2.:

Krátce po poledni si dávám picu, nějak nemám chuť k jídlu.. Do elastáků se mi vůbec nechce, celý den mi byla v pokoji zima, tak se oblékám skoro jako v zimě, dlouhé kalhoty, a neprofuk bunda... Fakt se mi nechce, nejradši bych nejel, venku fouká, za oknem vidím 12st., na nebi se maluje déšť... Jediný důvod jet je Kolíkovo pravidlo: nejlepší trénink je závod a 80km v Doksech bude na další maratony ta nejlepší příprava... Tak honem na kolo a už vidím Ice. Jeho opálené štíhlé ale vymakané lýtka mi kmitají před očima a v kopcích Ice na kole krásně a lehce tancuje, až mi připomíná Armstronga v dobách své slávy. Brzy mi začíná být pěkně vedro (jak jinak...) ale aspoň se svaly pěkně prohřejou...

Obraz 3.:

"Matylda" z CKKV (ted' mi úplně vypadlo, jak se vlastně jmenuje, ale když ji vidím, jako první mě napadá jméno Matylda) na startu hlásí, že za Hovorčovicema je zfrézována cesta... Tak tam prý pojedem jen 20 a závodit se začne až za přejezdem... Aspoň bude čas se rozjet, říkám si. Vůbec nevím, co od sebe čekat... Nijak zle se mi před startem nejelo, ale když sem párkrát šlápl rázněji, únava byla znát... Tak jedem, nějak to dopadne... 5 minut po startu začíná pršet... To nám to začíná... Snažím se držet co nejvíc vpředu... Už sou tu ty díry z frézy... Je to o hubu, ale žádný průser nevidím, kolem mě jedou všichni rozumně... A jsou tu koleje a už se jede... Hlavně držet balík, jede se mi znatelně líp než loni, takže se držím. Zaváděcí auto pořád vidím v dohledu... Postupně se krystalizuje nějaká druhá grupa a v té se držím na hranici zakyselení... V jednu chvíli, když sem na druhým fleku nás ale předhání nějaký Vokolek po defektu... Borec na špici hbitě reaguje a hákuje ho... Já sem zaspal... Nějací borci za mnou se pokouší je sjet... Balík se nám trochu rozpadá, zbývá nás tak 5.

Někde před Čecheliceminám ještě 2 ujíždějí, ale jet za nimi se nepokouším, musím trochu srovnat dech, abych v kopci neodpadl...

Obraz 4.:

Na Boleslavské začínám věřit v dobrý výsledek.. Tuším, že za mnou je ještě hodně lidí, jede se mi dobře, nohy kmitají pěkně. Společnost mi dělá borec ze SOSu a ještě jeden z Kolína.. SOSák jede dobře.. Sice nemluví, ale jede čitelně a neblázní... Ten druhý kolem nás ale nějak plápolá, ve sjezdech jede pomalu v kopcích se kolem nás prožene, abychom ho na vrcholu stejně dojeli... Chviléma bych možná jel i rychleji, ale sám se na nic nezmůžu. tak si děláme tempo se SOSákem... Jezdí Skvěle z kopce... Já zase více tahám stoupání, ale střídáme pravidelně. Díky super sjezdům nakonec kousek před začátkem Kokořínského údolí sjíždíme skupinku 4 borců. Začínáme točit, je to fajn... FAJN...??? Pominu-li téměř neustávající déšť a vítr, jede se super... V háku je to jako jet za hadicí, která chrlí vodu přímo do ksichtu... Sem totálně mokrá, v zubech mi skřípe písek. Začíná mi být i zima... Nemůžu se napít, protože zmrzlé ruce neumí zmáčkout bidon... Je to paradox, ale já se těším na Romanov... Snad mě zahřeje...

Obraz 5.:

V půlce Kokořínska nás dohání čelo Ctihodných. Náš 7-miBalík se rázem vstřebává do jejich velké skupiny a hned se jede rychleji, ale s menším úsilím... Cesta k Romanovu utíká rychle... Jet dva fleky za Kaprem je super pocit... Tenhle pán se v balíku pohybuje jak ryba ve vodě A jsme pod kopcem, De se na to.. Kopec odděluje zrno od plev..., čelo mi uniká, ale myslím, že dost lidí nechávám i za sebou... Po 100 metrech čárované stoupání rychle utíká. Získávám novou společnost, s kterou vyjedu až nahoru a pokračuju dál. Další stoupání nás znovu dělí, ale pořád sem na tom celkem dobře, přijde mi, že spíš odpadají jiní, a já se držím, ovšem popravdě, vlastně ani nevím, snažím se jet strojově a jediné co sleduju je cesta předemnou.

Obraz 6.:

Ve sjezdu za kostkama už nic necítím, sem jak vodní muž. Voda se stala součástí mého těla... Už jedu jen ve dvou, někoho sme setřáslí... Najednou se prosvítí Astral s nějakým borecem. Odvážným sjezdem je docvakávám a jedu s nimi... pořád to jde.. Pak ale přichází ta špatná cesta a z roviny se to mění opět v mírné stoupání... Díra vedle díry, jedu opatrně, nechci defekt, a tak Astral odjíždí a za ním i ten, komu sem s ním ujel. Už jedu sám... A cíl v nedohlednu... Tuhle část si už nějak neumím vybavit, ale vzpomínám si, že loni mě to tady už strašně štvalo a nebavilo... A je to tu zase... Ztrácím morál, nohy tuhnu, je mi zima. Už to musím dojet. Vidím Bezděz, musí to být kousek... Dojíždí mě jeden z těch co sem mu ujel... Kolik ještě, ptám se ho, prý 6... Nekonečných, jako nudle táhnoucích se 8 km, to ještě odtamtud bylo... Ten konec Doks je naprosto k ničemu... Žádný kopec, žádný sjezd, jen odporně se vlnící debilní cesta přes pole, která absolutně neutíká a každá zatáčka mi připomíná konec... Už nadávám. Ten co mě dojel je kousek předemnou, ale já nemám ani chuť ho sjet... Je mi už všechno jedno... Agonie... Konečně cíl... Čas přes 2:30.. V průběhu sem čekal lepší.. Jel sem na možnosti parádně, ale ten poslední úsek mi vzal možná 3 minuty... Ale i tak jsem vyhrál - sám nad sebou... I samurajové si tréninkem posouvají práh bolesti...

Robin – Doxy, doxy...

Doxy, doxy, jak já vás letos proklínal!! Počasí si poslední dobou dělalo co chce, a to na konec května nebývá zrovna obvyklé. Ani ráno, kdy jsem jel na kole do práce, se netvářilo přívětivě, ba naopak - mračilo se, až hrůza, takže jsem musel trochu sprintit, abych nezmok. Lézt pak do mokrejch věcí - brrr...

Nicméně před startem chvilka vykoukávalo i sluníčko a v závětrí bylo i teploučko. Až z toho člověk začínal mít pocit, že to bude v pohodě. Ale ono nee. Zhruba deset minut po startu začalo vysloveně "chcát" a s malejma přestávkama "chcalo" až do cíle. I pár krupiček se

přidalo. Jarmila nás před startem upozornila, že za Hovorčovicema frézují silnici, tak ať si dáme majzla. Policajti prej pojedou dvacet a my máme jet taky dvacet - aby se nikomu nic nestalo. Dvacet se teda rozhodně nejelo, ale nesmotalo se to, takže dobrý. No a za šraňkama za to čelo vzalo a ja jen čekal, kdy mě odpárou. Za Všetatama byli titam. Utvořila se jakási skupinka cca 6 lidí a s tou jsem plandal až do Kokoúdolí. Ve sjezdu nás dojelo čelo veteránů a ty jsem pod kopcem neuvisel. Já a ještě kluk v dresu Polar. Říkal jsem mu, že to sjedem, ale takticky šetřil síly a táh jen sporadicky, tak jsem to po chvílce vzdal. Cestou udolim jsme nabalili třetího, takže bylo víc času na odpočinek a soukání do sebe čehosi, co by mělo pomoci vyfunět k Romanovu. Pak to přišlo - po(s)tupné odpočítávání metrů k vrcholu a z naší trojice jsem obsadil pěkné druhé místo Polar mi zmizel hned v první zatáčce a tomu třetímu já ve druhé. Nahoře Orlík mi radil na někoho počkat, kdokoli přede mnou je prý moc daleko.. Má recht, zvolnil jsem a chtěl něco pohltnout, ale měl jsem tak zmrzlý prsty, že po hmatu nerozeznávám pumpičku od tyčinky.. Smrtelný Mšeno! Zpropadený kostky! Těch pár metrů se mi jelo hůř, než celej Romanov.. Když jsem chtěl kapáneček zrychlit (cha!) a šel ze sedla, podklouzlo mi zadní kolo a já jen taktak vycvak nohu.. Zatr sakr, rozjíždět se v kopci, na kostkách, za deště.. Na samotku jsem to kroutil až někam ke Žďáru. Cestou mě předjelo pár veteránů, mezi nima i Diablo, a všichni kývali, abych se zahák. Bylo to milé, ale na to já neměl. Až mě dojela skupinka vedená Icemanem! Taky kývnul a to už jsem se chyt! Dotáhli mě až pod cílové stoupání, kde jsem se jim nechtěl motat do spurtu a tak svěsil nohy. Ale to už tu byl cíl a já zmzlej, mokrej, ale šťastnej, že je to za mnou. Než přijel Indurain se suchým oblečením, stíh jsem do sebe kopnou velkýho ruma, že jsem přežil a horkej čaj, abych se alespoň trochu zahřál. A když přijel, šup do suchýho a pro pivo na žízeň. Když to po sobě čtu, napadá mě jediný: Doksy?? Doprdle..

BRDSKÝ ŠVIH 2009

Cancellara – Kaše se Sousedem

Tak Řevničák se mi na Brdském švihu stal osudným. Snažila jsem se držet při vjezdu do Řevničáku ve předu s Luckou a Hankou, ale vydrželo to jen chvíli, balík začal zrychlovat, ale takovou kaši jsem nebyla schopna jet, tak jsem odpadla a držela dál tempo. V půlce kopce mě dojela Zuzka a Alča, špatně se mi dýchalo, spíš jsem sípala, nějak mě srdce a plíce neposlouchali. Snažila jsem se s nima držet, síly byly, ale jak jsem nemohla pořádně dýchat, tak mi poodjely. Tak jsem od Řevničáku jela celou dobu se Sousedem. V kopcích byl mnohem silnější, tak jsem za ním pár metrů visela a pak si ho vždy na vrcholu docvakla, protože ochotně zmírnil tempo. Ve sjezdu a po rovinách jel šrot, tak jsem za ním visela jak nudle u nosu. Vůbec mě nešetřil. Připojil se k nám Strejda, tak jsme si to chvíli jeli ve třech, ale pak jsme si nebyli jistý s odbočením u jedné křižovatky, tak jsme tam ztratili pár vteřin a pak si nás dojela Fáfi a Lenka. Ale ve stoupání na Babu jsem si řekla, že to tak nenechám! Tak Soused to rozjel a já jsem nasadila také svižné tempo a jeli jsme.....nejprve jsme poodjeli Lence a Strejdovi, pak se za mnou držela ještě statečně Fáfi, slyšela jsem jak za mnou pěkně funěla....a pak už jen ticho....a poodjeli jsme i jí. Takový příjemný náskok na vrcholu ve stoupání na Babě, šlapkový balík by byl super, ale nemohla jsem se nechat jen tak dojet....tak jsem zavelila na Souseda a jedéém. Tak Fáfi a Strejda prominou, že jsme na ně nepočkali. Jeli jsme jak utržený ze řetězu, strašněj šrot, dojížděli jsme pár odpadlíků a v kopcích jsem jela vždy doraz. Soused mě vždy příjemně povzbuzoval. Ale já sotva visela a často za ním i odpadala. Dost mě zamrzelo, že v Řevničáku se mi jelo tak mizerně, protože pak se mi jelo už výborně, ikdyž jsem jela totální kaši, tak mám z toho super pocit. Soused jel jak šilenej. Dával mi pěkně do těla. Posunul mé hranice maximálky za hranici málem kolapsu. Naštěstí jsem to vždy rozdýchala, ale ke konci už jsem byla celá gumová. Cca 12 km před cílem jsme dojeli tři chlapíky, kde byl i HonzaA, zaslechla jsem že ho vzali snad křeče. Už

jsem nevnímala svět, jak jsem byla prošitá, takže jsem byla ráda, že pravá noha střídá levou a na rovinách 40tka za Sousedem mě vycucávala neskutečně. V cílovém kopci mě HonzaA i Soused hecují, tak do toho dávám zbytek sil a za cílovou čarou už se sotva držím na nohou. To byla KAŠE. Soused ty zvíře! Polar mi naměřil 3 hod 22 min, prům. tep 170, prům. rych. 27 km/h, 56% jsem strávila na maximálce. Byl to skvělý zážitek. A Sousedě děkuji ještě jednou za ten plnej bidon, co jsi mi vezl, protože jinak by mi došla voda na 70km...tak bych musela zastavit u studánky. Ale už vím kde je :o)

Kolíkáč – Vypečený Švih

Tento závod se nedá vynechat, Kolbaba mu říká Malý Rampušák, a má pravdu, je to prostě hromadák se vším všudy a jenom za stovku, no nekupte to . První zkouškou je proslulý Řevničák, který jsem nikdy neuvisel s čelem až nahoru a nejinak tomu bylo letos. Plány byly velkolepé, docela jsem se cítil dobře a to je vždy špatné znamení . Visel jsem visel, ale málo, ve třech čtvrtinách kopce jsem svěsil nohy a marně hledal molekuly kyslíku v té prádelně. A světe div se, jel jsem naprosto osamocen, balík zmiznul a za mnou nikdo. Super! Až po chvíli se zjevila asi tříčlenná osádka (HIC, Veloservis, Sokol Veltěž), do které jsem se přifařil a přehoupli jsme se přes vrchol Řevničáku. A pak přišlo milé překvapení, zezadu ještě přilítl oranžový Kubajz s několika borci a tak nám to začalo pěkně utíkat, docela se solidně střídalo a před Dobříší přišel sladký bonbónek v podobě Marhiho (KPO). A hned bylo veseleji, a když ještě Marhi hlásil, jak je prošitěj, tak jsem vůbec nepochyboval, jak si to spolu krásně užijeme až do cíle. Ale to by nesměl přijít Hradec, na vršku v dále vidíme velký hrozen barevných zadků a z něj se sypou utržené jednotlivé hrozínky, a ten který je nejbližší nás je úplně k sezobnutí! Renda z KPO, no hůůů to je paráda. Nálada se zvedla o 100% a v té euforii kecám s Rendou, co, jak a kde, když tu najednou vidím, že nám Marhi odskočil, zahákoval Veloservis, já se ještě bavím Rendou, který to otáčí a jde sebrat nějaké upadlé brýle na zemi, sakryš, ten Marhi nějak rychle mizí a já nejsem sto ho dojet! No do háje, to snad není možný, chvilka nepozornosti a takový průšvih. Je vidět, že se krásně zašil do tvořící se grupy, která ho táhne nahoru snad silou nebeskou. S borcem z HICu to zkusíme, ale je to marné, tak modří panáčkové se krásně asi domluvili, Renda mě rozkecal a Marhi ujel Mám ztrátu asi 200 metrů, sjezd je hezky oslizlý a i jemně mží, bláhově to zkusím osamocen, ale proti jedoucí skupině nemám šanci. Ohlídím se a čekám na Kubajze, pokusíme se spolu je docvaknout, ale není nám přáno, ve stoupání na Babu sice ještě zahlédneme Marhi group, ale je jich alespoň 7 kousků a zdá se, že kopec vůbec neflákají. Tak je vymalováno, sice do toho dáváme všechno, ale to prostě nestačí... ale stejně Kubajz díky za ty chvíle, byla to paráda! Padáme do Bukové a je mi jasné, že jediná spása se řítí zezadu v podobě druhého balíku, přece nepojedeme časovku dvojic až do cíle. Kubajz ještě chvíli bojuje, já už jen čekám na zaváděcí vozidlo. A je to tady, magnet z Pičina na Hluboš nejdříve hákuji Kroba s Kakačem, ale po chvíli vystupují, todle není nic pro mne , to další balíček už je zábavnější, Radek s Kaprem a Vitas, Hájek, Burgr, Dix za nimi už se jede lépe, on taky profil se změnil, jedeme spíše z kopce. A jajaj, vidím kapitána ze Záluží v lese se zadním kolem v ruce, snad to nepotká mě, těch kamínků a záplat na silnici je tu hodně. A jsme v Jincích, teď se jen přehoupnout do Hostomic, drtím to s veterány, ale kousek před vrcholem je konečná, rychlík mi ujíždí Ve sjezdu to otáčí Vitas, prý mu spadli brýle a já jsem zase v nějaké závodnické bublině, nikdo okolo mě, jen tak znechuceně protáčím nohy... Ale netrvá to dlouho a před Hostomicemi je tu další skupina, která je taky pěkně nabitá, Svobodin, Michal, Kubín a jiní. A tady se jede peklo, asi mají chuť dojet grupu před námi, hlavně Svobodin a Michal to pumpují k nejvyšším obrátkám, tady se již zapojují do ukázkového kolotoče a letíme k Housině. A pod Housinou koukám, že s námi je i Vitas, tak teď by to chtělo vydržet s nimi. Svobodin překvapivě odpadá, já ještě chvíli visím jak na nudli, ale zase konečná, prostě jsem sra*ka sra*ek!!! A zase sám, v Bykoši dojíždím nějaké orange a on to Fajglson a Svorada, hezky povzbudí, ale ta

časovka mě krutě nebaví... a ve zpětném zrcátku stále nikdo, chvílemi jen probleskne žlutý Svobodin. Tak bohužel, domlátil jsem krásný to hromad'ák osamocen jako kůl v plotě, a ještě k tomu se Marhimu houpe u pasu můj skalp... gratuluji! (ale počkej na podzim v Halounech

Léňa – Turistika v Brdech

Prosím za prominutí, ale začnu úvahou, musí to ven. Brdský švih je jeden z mých nejoblíbenějších závodů, spousta kopců, rychlých sjezdů, projíždí se nádhernou krajinou, prostě nádhera. V poslední době si začínám uvědomovat, že to co mi šlo minulý rok i v minulé dekádě docela obstojně mě aktuálně zatraceně trápí, kopce! Nevím proč, ale v hlavě mám stále uloženo, že je mám rád. Jsem masochista? Nevím, ale už vím, že závody, které jsem měl z dřívějšíka rád, byly s kopci tzn., že nyní je vlastně nenávidím. Stačilo málo, přibrat pár kilo, zimu prohajdákat ztratit tak 500km každý měsíc a je to. Tím vším se bohužel mění také složení soupeřů. Vlastně většina mých minulých soupeřů jezdí minimálně o balík přede mnou a dokonce i ti s kterými jsem jezdil začátkem roku se mnou také nejezdí. Hledat motivaci v soupeřích už nejde to bych to musel zabalit. Ptám se, v čem teď? Když se ohlédnu za svými letošními závody, je to většinou v atmosféře v balíku. Krásně jsem si užil Sázavák, tady byl Kolíkáč, ŠOS, PRS, Sojovice ve skupině jsem měl vždy minimálně jednu šlapku nebo své soupeře. Od Šosu kdy se přede mnou srazili kluci ze Stodůlek mi balík neděla moc dobře, ztrácím mladistvou nerozvážnost, kterou jsem ještě minulý rok určitě měl (ještě, že na web nechodí manželka), začínají mě rozlaďovat drobnosti typu, nespolupracující balíku vozící se lidi, leze mi to na mozek. Prostě můj výkon mě již nedokáže uspokojit, potřebuju další impuls a to je právě to složení balíku. Bohužel ne vždy se podaří jet s Kolíkáčem, maratony již nejezdím a zrovna na jednom z nich, na Mamutu, jsem zažil zatím nejkrásnější zážitek v závodě (viz report Mamut 2008), mám se vrátím k maratonum a jezdit např. se skupinou A? No, už mě to napadlo. Další záruka dobrého závodu je také Eda Pinkava, který si z naší mizérie dokáže dělat legraci a i když jedeme tabáček je stále v pohodě, závod si užívá a tuto svou náladu dokáže přenášet dál. V Sojovicích jsme moc nepokecali, ale dnes jsem jeho dobrou náladu nasával plnými doušky. Bohužel ne, na všechny UAC závody jezdí a ne vždy se sejdeme ve stejném balíku. Další co mi vlévá chuť do ježdění je naše moto: Když šlapu, tak žiju! Bohužel do teď nevím, kdo je jeho autorem, ale o tom to vlastně celé je. Nebýt členem VŠ tak už určitě nejezdím vůbec, protože další motivací jsou snad všichni členové se kterými se setkávám pravidelně na závodech a vyjížd'kách. Je pravda, že šlapce dělá největší radost porazit další šlapku, ale tu sílu, kterou si dokážeme dodat tu nikde jinde nejde dostat. Dnes když Diablo zdolal svého dalšího soka, kterého má na seznamu k poražení tak i on, který je první odpůrce soutěžení šlapek mezi sebou dnes vyřkl jméno dalšího člověka ze seznamu a byla to šlapka! Prostě díky všem šlapkám je stále z čeho brát. Když si vše vezmu kolem a kolem má smysl závodit? To bohužel ještě nevím. Pud závodníka ve mě ještě stále je, není zakrnělí, ale je dost potlačen. Dnešní Brdský švih mi tuto otázku opět vehnal do hlavy, ale nepomohl mi najít odpověď. Turistika, kterou jsem provozoval před deseti lety s kamarády, kdy jsme sjezdili několik států Evropy, mě vždy bavila, naplňovala, ale bohužel už nikdo z naší party nejezdí. Škoda, zkusím tedy pokračovat v turistice na závodech a po POSu uvidím jak dál. Tento rok pořadatelé start mírně upravili. Z Haloun do Řevnic se jelo opravdu turisticky (ne jako minulý rok) a závod začal opravdu až v Řevnicích. Tempo již od začátku bylo svižné až jsem se divil co se děje. Rendu a spol. jsem měl u sebe, tempo jsem tedy akceptoval. Netočil jsem zrovna hranu, ale v nohách nebyla šťáva, vzpomínal jsem na minulý rok, kdy až do mety 2km před vrcholem byla nuda (možná byla i dnes...). 2km před vrcholem jsem už měl maximálku, opouštěl jsem balík, ale při pohledu dozadu jsem viděl díru a nechtělo se mi opouštět Rendu, zmáčknu jsem se a balíček s Rendou a Johnym si dojel. Bylo mi jasno, že je zle, takhle brzy ztratit první balík nikdy nesvědčí nic dobrého, ještě, že tady mám Rendu. Při sjezdu se spíše odpočívá, jen Johny se větrá pár desítek metrů před námi

(prostě je vidět, že patří k Bobkovi), prostě už jsme byli smíření, že dojedeme pospolu. Ještě před železničním přejezdem slyším: Snad si nemyslíš, že mi ujedeš? Otočím se a vidím vysmátého Edu. Cítím se už dobře, dávám si za cíl vrátit mu porážku ze Sojovic. Ve skupině z Nové Vsi pod Pleší nás jede tak deset, střídáme ve čtyřech, Johnny se větrá před námi, stačím prohodit pár slov s borcem z Dukly, který přijel potrérovat, bohužel nám netáhne roviny ani sjezdy a v kopcích podle jeho slov jen trpí nebo spíš mu to nejede (asi nechce). Bohužel někde tady ztrácíme Rendu, nejspíš měl defekt, protože tempo není takové aby neuvisel. Chudák Johnny, stále ho brzdím, tahám za dres ať se šetří (chlape, jestli to čteš tak promiň) jen jsem chtěl aby tolik neplýtvat se silami, ale ustál to a pumpičkou mě nepřetáhnul . V tomto složení jsme dojeli až pod Babu, kde Eda "zavelel" Chcaní! a za mírného přemlouvání jsme všichni až na čtyři borce (později jsem zjistil, že jeden z nich byl Johnny) zastavili. Přestávku jsem využil na vysušení brýlí, přes které jsem díky zamlžení už moc neviděl. Když jsme vyjížděli dojel nás další balík a tím se naše skupina rozrostla na cca třicet lidí. Kopce jsme jeli optimálně, šlo si při tom povídat, držel jsem se vždy na špici hned vedle Edy, roviny byly plné nástupů, stále se tvořili díry, jen jsem lepil a lepil. Závodit se začalo na Housině údolí, tady nás předjel Míra Kakač s Krobem, marně jsem vyhlížel Kapra nebo Radka. Na špici se střídalo deset lidí víc určitě ne, po Housině se začal na špici objevovat také Honza Machota? Machoň? ze Stodůlek a staral se o závodní tempo naší skupinky. Na pokec už nebyl čas, síly díky vyšťavění z Jinců, lepení nástupů a tahaní špice moc nebylo, začal jsem se loučit s myšlenkou předjetí Edy. Ve stojce v Litni jsme se trošku roztrhali, ve předu jsme byli jen čtyři a před Skuhrovem nám ještě nastoupil Honza ze Stodůlek a odjel. Udělal dobře, měl na to, zkusil to, vyšlo mu to. Nám se s Edou už moc nechtělo jet, byli jsme dojeti dalšími asi deseti lidmi včetně Marhiho. Tempo tedy trošku opadlo a opět jsme s Edou tahali, to jsem neměl dělat. Před Halouny někdo nastoupil a Eda s ním . Sílu na docvaknutí jsem neměl, nikdo další neměl zájem tahat tak mi nezbylo jen točit co to jde a táhnout skupinu za Edou. V cílovém brdku už měl dost solidní náskok, já měl nohy plné laktátu, prostě neměl jsem šanci Edu sjet. Dorval jsem to jak to šlo, sice mě už nikdo nepředjel, ale toho Edu jsem měl dát! Snad příště. Dojel jsem tak v top ten od zadu, s lidmi, které skoro neznám jen Miloše Krejčího z Endurainingu a Edu. Lidí s kterými jsem chtěl jet mi dali tak deset minut . Průměrná tepovka 169 mi naznačuje, že kaši jsem nejel rovnoměrně. Minulý rok jsem měl 185.....tak asi tak

Malina – Pár postřehů z Brd

Název se nevztahuje k blogu rádoby chytrých lidí, co se vyjadřují k raketové základně, která má stát v Brdech. Je to článek, jak to vypadalo na čele balíku AB v jednom z nejhezčích UAC závodů. Předem bych chtěl poděkovat CKKV, za skvělou organizaci a improvizaci při hledání náhradních cest. Ostrý závod začal až pod Řevničákem. Jelo se tabákové tempo, někde 2km před vrcholem za to vzal Prochajda. Chtělo to docela hodně přišlápnout, aby tam člověk byl a nenaháněl to za Mníškem pod Brdy, jak slepici po dvoře. K Prochajdovi se za vrcholem přidali Ambruš a Zahrada. Já se od balíku odpojil, až někde za přejezdem. Chvilí jsem se krmil tím vzduchoprázdem mezi dvěma balíky, až tak po 2km jsem je po sérii točivých sjezdů docvaknul. Ihned jsme začali střídat. Po pár kilometrech nás hlavní balík měl, a tak se začalo trochu odpočívat, před stoupáním z Dobříše. Začátek kopce jsem táhnul, po rovinaté mezipasáži se skupina poskládala do lajny a začalo se zvyšovat tempo směrem k vrcholu. Dozadu jsem opravdu neměl čas ani chuť koukat. Před sebou Zahradu, Zbyňka, byl tam taky Prochajda a skvěle jedoucí Ambruš. Do vrcholu zbývalo pár stovek metrů a začalo rubání laktátu. Zadky soupeřů mě přiměly se hryznout a skupinu udržet. Ve sjezdu jsme zase všichni při sobě a po přátelském zvolnění, jehož příčinou bylo Prochajdovo hledání Bedel vysokých ve strouze, sjíždíme do Hostomic. Na kopci bylo dost vlhko a teplo, to houbám svědčí. Mým plicím a potním žlázám nikoli. Jsem oslizlý, jak italský gigolo, ale jedu, tak držet hubu a krok.

Výjezd na Babu už tolik nebolel. Sice jsem z nástupu "Hostivického prince" a "Ergoma s obvazem" radost neměl, ale masochismus to nebyl. Na vrcholu je skupinu dost natažená a přes vrchol se docela letí. Za vrcholem odjíždíme v jednom brdku s Vítkem Novákem a užíváme si pár minut slávy, až do Jinců. Balík nás dojíždí s přesností japonského Shinkansenu - pod stoupáním. Na Vítku se směji. Snažím se mu naznačit, že pokud se nastoupí, tak bude legrace. Kopec se překvapivě jede v klidu. Na rovinaté pasáži skrz Osov se rozumně točíme. Myšlenky a soustředění sil je mířeno na Housinské sedlo. Tam už jsem cítil nohy. Při vjezdu do lesa se zvedl myslitel Kudrna, kdo další ani není třeba zmiňovat. Že Petře?! Skupina se moc nerozpadla a byla velká šance, že to brzy sjedeme. K dvojici špičky UACu se na vrcholu ještě dostali opět Ambruš a "Kozůbek" v barvách Enduraining. Jelikož je skupina soubor různých individualit, co muž, to jiný tým a vlastní zájem, tak jsme je sjížděli až do Litně. Takový Mirek Živný by si kvůli přítomnosti na špici nechal nespíš i kolena vrtat. Už jsem to tu někdy psal, takže se nechci opakovat. Velké obavy nestali záhy v Liteňské stojce, ale zvedá se jen Dan Horák a na toho nikdo nereaguje. Sice to bolí ale bez nástupů je ten život jednodušší. To hlavní dnes máme za sebou, teď se jen přesunout do cíle a tam už se to určitým způsobem vyvine. Chci tento předsudek chvíli ignorovat a na rovině nastoupit. Skupina by mě možná i chvíli nechala jet, křeče pravého lýtku bohužel ne. Mám problém pak udělat vůbec otáčku. Do cíle to nerozhýbám, na spurt nemám. Ze skupiny jsem předposlední. Nelze nic jiného než pozitivně hodnotit, po dlouhé době hodně kvalitní závodění.

PeBe – Brdský švih aneb druhé Peklo

Na brdský švih jsem se těšil snad už od loňského roku, tenhle závod mi prostě učaroval. Krásná krajina, letní termín slibující hezké počasí, start a cíl v Halounech s prezentací u Paviána, prostě srdeční záležitost. Loni jsem píchnul pod Housinou, letos jsem si to vybral už cestou na start, zadní kolo zasyčelo v Chuchli, naštěstí to bylo za celý den jedinkrát. Cesta do Haloun probíhá celkem v pohodě, ale je zataženo, hrozně vlhko a nad brdskými kopci se vznášní divná mlžná mračna, tuším dešť. Tak se škrábu z Řevnic do Haloun a v hlavě mi blesklo že jsem si já vůl zapoměl doma číslo. No naštěstí mi u prezentace dávají nějaké jiné, tak to snad bude dobré. Batoh ukládám k Honzisevi do auta, snad na mě počkají. Jdu ještě ke křovíčku, povídáme s ostatními, bylo tam dosti oranžád a už se řadím ke startu. Z megafonu zaznívají poslední pokyny, změna trati kvůli rozkopené silnici, prý se pojede do Řevnic letos opravdu pomalu, ne jako loni kolem 70km/h. A opravdu, dolu se jede pomalu, dole v zatáčce se dokonce chvíli stojí a už se to šina nahoru d Řevničáku. Celkem se držím, ale cítím že to letos opět až nahoru nepůjde, takže si cca 2km před vrcholem vystupuju, všichni mizí a jsem sám. Nahoru se nějak vydrápu, lehce tam mží a je pěkně hnusně. Dolu do Mníšku a stoupání do Nové Vsi. Tam se sjedu ještě s jedním chlapíkem, netuším kdo to byl, klasicky moc nevnímám. Tak se točíme, dojíždíme dalšího a jedeme ve třech směr Voznice. Tady tu trasu znám, byl jsem tu v sobotu, takže skrz Voznici a Dobříš to odnaviguju a hurá na Hradec. No hurá, nějak se nechytám, je mi hnusný vedro, dusno jak v prádelně a já se solidně pečů. Tlačím do sebe banán a málem jsem se udusil. Chlapci mi ujíždí, ještě před vrcholem kolem mě profičí zaváděcí auto druhého balíku, potom čelo, nechytačka, druhá skupinka druhého balíku, nechytačka, na vrcholu mě dojíždí Astral a spol. S nima to sjedu celkem v pohodě do Hostomic a jak se to lehce zvedne k Babě tak je nechávám jet. Ještě pod babou dopjím první flašku a hledám ten zatsakr pramínek. Mám ho, rychle dplnit, teče to fakt rychle po těch deštích, takže za pár vteřin už zase šlapu. Kolem si to profičí Diablo a spol, nechytačka, do kopce by mě to spíš překvapilo. Takže nahoru sám, dolu do Pičina a tam stojí Renda. Chvilku ho přemlouvám, ale nechce se mu jet dál, tak pokračuju sám. Za Pičínem mě dojíždí Lucka Kočí s Hankou Ebertovou, povídají si, v téhle skupince se ve zvlněném terénu do Jinců celkem chytám, to je fajn, aspoň ty roviny. Ve stoupání na Klínek mi klasicky ujíždí a to je vlastně konečná, dál už jedu sám. Před Hostomicema ještě potkávám Rendu, jede z Baby, to

mohl jet klidně se mnou. No tak do Osova a na Housínské sedlo. Tady mi už začíná silně docházet, baštím Sojový suk, piju co můžu a nějakým zázrakem to nahoru vyšlapu, ale to zoufale dlouhý kopec. Potom do Bykoše a nechutný magnet do Měňan, tam to i hnusně fouká a mě už nohy neposlouchají. Liteň a poslední velká stojka, ale letos jsem už asi tak hotovej, že mi to nějak nepřišlo a už jsem nahoře. Sjezd, přes přejezd a na hlavní. Tam mě dojíždí jeden "stařík", povídáme, střídáme a jsou tu Halouny. Nikde nikdo, není kam se hnát, pár metrů před cílem ho posílám kupředu a hurá do koridoru. Jsem úplně uvařenej, vyšřavenej, mrtvola. Hodný Honzis mi přiváže batoh, tak se převlékám do suchého, dres je jak z pračky bez ždímání. Vracím číslo a chytám kupé ve vlaku Alánek+Léňa+Malina(řazeno abecedně, aby jste se nehádali ;-)), lokomotiva zasyčí a jedem. Ještě máme zastávku v Mokropsech v pekárně, to hodně pomohlo. A potom už jenom šlapu, sleduju kolo přede mnou a těším se domu do sprchy. Cestou ještě odpojování vagónků a u baráku se i já vyhákováám od lokomotivy Malina, děkuju ;-). Nakonec jsem se asi zlepšil, sice ne o 1/hodiny jako Strejda, ale minutka to snad bude a poslední jsem asi taky nebyl, takže spokojenost a těším se zase za rok.

Strejda – Svih potreti

V poslední době mel jsem takový docela rozpačitý pocit z jízdy na kole. Trenovat se snažím poctivě, cítím, že forma vůbec není nejhorší, a i v CASRI mne namířili vykony lepší, než loni. Ale jednak při trénincích zřetelně klesají rychlostní průmery, a druhak na závodech mne začínají s přehledem porazet cyklisti, s kterými jsem třeba před rokem v pohode držel krok. A i dosazene na závodech casy vůbec nesou lepší, než loni. Proste něco není v pořádku. Mam takové tušení, že můj zlatý Sírer už začíná hodně ztratit na Jízdních vlastnostech (holt dural starne a mekne a prej nemel by se používat víc, než pět let). Tak jsem se rozhodl upříšit vyměnu kola (původně jsem to plánoval na podzim). Nu a je to. Karbonový Spesl na Chorusu. A na Svihu má premiéru. Mam jako vždy trochu obavy se sjedu hned na začátku. Sice slíbují, že se pojedou pomalu za zavazovací vozem, ale lonská zkušenost mne říká, že tomu tak být nemusí. Ale jede se opravdu pomalu a opatrně. Revnicak vyjízdim svízne ale nehrotím to, ono je to dlouhé. A teda vám řeknu, kolo opravdu jede! Občas při prudším slapnutí mam i pocit, že se mi snaží ujet zpod zadku :). Jedu někde vzadu a přemyslím, s kým se mam spojit síly. Přede mnou je skupinka 4 chlapů (mízi nimi Vasek Hejda), trochu pozadu jede Fafi, a nějak jí to přilísí nejde. Tak trochu přislapnu a dotahuji si na skupinku přede mnou, promin, Fafi. Ve sjezdu další překvapko: u Sírera jsem byl zvyklý, že nad 60 km/hod přední vidlice začíná trochu vibrovat. Spesl se ani nehne. Jedes dvadctkou, nebo pětasedesátkou, chová se úplně stejně jisté. Vidíme před sebou dvě slapky. Poznávám v nich Cancellaru a Sousedu. Tak to je docela příjemná společnost a pokud bych to nadále jel s nimi, tak není co resit. Misa je docela uduchána a občas mne ten akusticky doprovod v kopeckách začíná připomínat lonský Svih :). Ve stoupaní na Hradec Misa dost zpomaluje, a já tak trochu poodjízdim. Mam jistotu, že je v te nejlepší peči Sousedu. Na začátku stoupaní na Babu slyším vzadu radostný křik Sousedu, že veze mne další Slapky, Nu a jo, přivezl nejen Misu, ale taky Fafi a ještě Lenku Bartosovu. Ve stoupaní se to nějak separuje, Lenka nestací, a je mi líto jí tam nechat o samotě, tak zvolnuji, a pak dojíždíme i Fafi, taky se neudržela za lidi. Dal už je to celkem vzorná spolupráce. Přemyslím, zda mam to odtáhnout cele, nebo se nechat vystrídat od holek. Ale oni mne táhnout nenechávají a zapojují se do spolupráci. Nu je to prostě radost jet v takové společnosti. Ubiha to celkem svízne, a mam už jistotu, že se konečně oproti lonsku zlepším. Předjíždíme Vaska Hejdu. Je nějaký gumový, a nemůže se ani uchytit. Lenka mne říká, že je to docela špatný, že mam nové kolo, že teď na mne nestací. Já jí zase říkám, že by měla konečně přestoupit do Slapek, stejně jezdí porad s námi. V posledním delším stoupaní (nevím, jak se jmenuje, bylo to v lesíku) Lenka to nakonec s námi neudrží. Nu jo, nebyť tu Fafi, počkal bych na ni, ale tak jedeme ve dvou. Dojíždíme Tutshe z CKKV, evidentně na nás čeká,

a ve třech se to tahne lip. Asi 4 km před cílem Fafi začínají docházet síly, tak Tutshe použítme a už to jen dojedeme tak, jak to jde. Před cílem ještě rozjedu Fafi spurt a jsme doma. Oproti lonku zlepšení 15 minut, a je to jen o minutu horší, než můj vůbec nejlepší výsledek na Svihu z roku 2006 (ale tenkrát to bylo o 2 km krásně). Prostě maximální spokojenost. Fafi se sklání u kola a nějak nereaguje na vnější podněty. Prostě není jí dobře. Za 20 minut, až dojedeme domů, vidím ji sedět v autě s uzavřenými očima, a abych měl jistotu, zda ještě žije, oslovím ji. Jo, je to dobře, už rearuje.

HALOUNSKÉ OKRUHY 2009

Kolíkáč – Jako noc a den

Pavel Chyský startuje, balík se dává do pohybu, pocit, pro který se jezdí na hromadné závody, je tu. Barevné dresy se různě promíchávají, tempo se zrychluje a zase uklidňuje. Blíží se Draholovice a s nimi i plán od Míry, že si užijeme pár minutek slávy. Tempo, v kterém se ale jede mi moc pomalé nepřipadá a to ještě máme jít do úniku. No zkusíme to, prosmýknu se po levé straně a u konce vesnice najednou přede mnou Míra a já se zakusuji do jeho zadního pláště. Jedu cílový spurt, srdce v krku, cítím za sebou, jak se nám do zad zabodávají tázavé oči hlavních favoritů. Míra odstírá, jdu na špic, poprvé v životě na špici lbalíku UAC, hůů. Nohy skvěle tuhnou, protivítr dělá své, jdu na stranu a čekám nástup Mirka, když tu se vedle mě zjevuje PeBe. Tak to je mazec, taky se sem dostal, vůbec jsme o něm nevěděli. Zalezu tedy na chvost naší trojičky, ohlédnou se a balík je zlověstně kousek za námi, nemá cenu pokračovat a šťavit se dále, svěšuji nohy a poslušně zalézám do mohutné masy karbonu, hliníku, gumy ... Blíží se Housina, kopec, který bude dnes hlavním trychtýřem. Shazuji na malou a začínám točit. No na raketáka ze Záluží zase nemám, ale okolo mě PeBe, Léna, Alánek a překvapivě i skvěle jedoucí Technik. Na horizontu se dostávám konečně do stavu nadšeného cyklisty, okolo mě oranžová zadka a hned se frčí do Bykoše. Alánek roztáčí pekelné tempo, ale Housina mě docela rozdýchala a tak úspěšně hákuji Fondriesta. Bykoší ještě prolétneme ve velkém chumlu, ale magnet na Koněprusy jdeme díky Alánkovi do úniku, na dohled vidíme Mirekgroupe, ale ve dvojici není moc šancí na sjetí. Před Litní jsme dojetí nejdříve PeBem a pak Kubajzem a Technikem, teď už jen čekám Lénu, Miloše Krejčího a další. Ale to se nekoná, ty už jsme nechali bohužel napospas osudu ... A znovu k Housině, teď už v méně lidech a protivítr si s námi pohrává jak s loďkou na moři. Špice točí většinou Šlapky, skupina s Mirkem už je definitivně v tahu, občas sjedeme nějakého odpadlíka. Housina se už jede o trochu rozumněji, bohužel se musíme rozloučit s PeBem a Technikem a několik dalšími. Nahoře povzbuzující Kazatel a Petronie, díky! Za Koněprusy nastupuje Alánek a jde do úniku, jede se značně neuspořádaně, tak to chvílemi i vypadá, že už ho nesjedeme, ale před stojkou v Litni je náš. Dopil jsme jeden bidon a říkám si, že bych ten druhý, stále ještě plný, nemusel tahat do cílového spurtu a mohl bych si ho tady někde cestou schovat do příkopu. Přejezd to vyslyšel a automaticky mi katapultuje bidon z košíku, uff našťástí nikdo na něj nenajel. Ty vystouplé koleje, to je dobrý nakopávač. Trochu mě to rozhodilo a rázem v bočáku je tu díra a Alánek znovu ujíždí asi se 4 borci. S Kubajzem bojujeme o holý život, najíždíme na rovinu k Halounům, vítr do zad, grupa 50 metrů před námi. Podaří se? Jóóóó, najíždíme do cílového brdka ve společnosti Alánka a spol. docela nás sjížděcí jízda nažhavila a Kubajz jde do ataku. Udělal si náskok, já jdu do háku jednomu borci, ostatní zůstávají za námi, nechali nám to si to užít až do dna. Kubajz stále před námi, ale pomalu začíná vadnout, na značce 200 metrů nastupujeme a já se vyvážím za neznámým borcem. Kubajze jsme skočili, na větší zrychlení již bohužel nemám ... Paviána si nemohu nechat ujít, guláš, pivo, dojmy, smích ... tečou proudem a tleskáme závěrečnému vyhlášovacím ceremoniálu. U srdce hřeje, že před oponou jsou i naši zástupci. Cyklistika dokáže být rozmanitá, jako noc a den, po čtvrtěčném ledové lázni v Kolodějích jsme si

pohrával s myšlenkou na špalky pro mého miláčka. Ještě, že jsem ho vyleštil, namazal a přijel. Bylo to dobré, velmi dobré!

Malina – Podzimní Halounské okruhy

Tak po týdnu jsem tu opět s reportáží závodu. Přes týden jsem na kolo, buď neměl čas nebo se mi už prostě a jednoduše nechtělo. Zima, vítr, ocelové mraky - motivace nulová. Byl jsem zvědav, jak se dnes v předposledním UAC závodě poperu s konkurencí, když mám v kapse 43km/týden.... Pár lidí chybělo. Očekával se Novák, Zahrada, Kuře. Nahradila je poměrně zajímavá ekipa příchozích. Přijeli kluci z Mostu, Děčína, čtyři kousky Scott&Hadget, pan profesionál Okrouhlický a řada dalších. První dojmy jsou uspokojivé jen je mi před startem zima, jak psovi. Po startu hned vypálí Prochajda a s cca 5lidmi se hned vydávají skrz protivítr. Nemá to dlouhého trvání, ale balík se díky nim příjemně rozjede a docela to odsýpá. Hned jsme pod Housinou a už tempo pod kopcem značilo, že se nepojede žádný výlet. Fouká z leva. Při vjezdu do lesa vítr ustává, tempo roste, peloton se pomalu rozpadá. Postupem kopce se pomalu propracovávám ke špici, ale nemám chuť se pouštět do nějaké akce. Jen si v klidu sedím, čumím na wattmetr co jedeme a hlídám situaci. Zkouší to Kuchař ale tempo je od Kristiána Hynka tak vysoké, že to balík nechává chladným a hned ho sjedeme. Na vrchol se trochu zrychlí. Za kopcem se to natáhne ale pořád je tu cca 30lidí. Na mírném stoupáku na Koněprusy se na špici poskládají bikeři s Okrouhlem a začnou si tam špici přehazovat, jak kočka kořata. Mám toho dost, chci si vystoupit, nohy nejedou, začínám se prosýpat...když už jsem skoro vzadu, tak motor konečně trochu chytne. Pak rychlý sjezd, nástup za zatáčkou s rychlým tempem směr Liteň. Tu stojku mám celkem rád a vyjíždím ji vpředu. Tím neříkám, že si nedávám. Terezín při táhlém stoupání na hlavní. Po hlavní se jede trochu volněji ale točíme kolotoč. Je nás cca 20 a za chvíli jsme opět pod Housinským sedlem. Očekávám tuhý boj, ale jede se spíš tempo. Jen na vrcholu nastupuje Vítek a skupina se natahuje ale myslím, že bez ztráty kytičky. Děj se opakuje a na Koněprusy se jede opět hrana. Sotva hákuji. Scott&Hadget jedou své a my amatéři tady visíme za nudli. Už ve sjezdu je to natažené. Za zatáčkou se spurtuje a pak jedu hranu a neskutečnou rychlost vedle Prochajdy, abych se dostal zpět do balíku. V Litni se jede fest ale balík už je vyselektovaný tak, že nikdo neodpadá. Vybagruji přejezd na tom nejhorším místě a skoro očekávám defekt. Přední kolo mě pouští dále. Po hlavní se spíše odpočívá a kousek před odbočkou na Halouny se odpojuje (Hudeček?) a nikdo po něm. Cílový kopec se jede hned od spodu. Dávám si jak kráva, když akorát mívám nápis 500m. Noooo, tak to bude zajímavý. Hlídám si spíše UAC závodníky. Příchozí mě nechávají docela chladným. Vítek Novák jede skvěle, balík opět zrychluje, já se motám někde vedle Prochajdy, Beedy a Kuchaře. Nohy jsou už dávno mimo provoz a začínám doufat v nekonečně velkou setrvačnost. Snažím se bojovat ale i Prochajda mi ukazuje záda. Jediné co v mrtvolném stavu dělám je obrana 3. místa v A před Koubíkem. To se nakonec povedlo. Jsem rád, že jsem v cíli... Takhle jsem se dlouho nespráskal, motá se mi hlava a nejsem schopen ničeho. Vycvaknout nohu z pedálu je pro mě nadlidský úkol. Přijíždím k červené dodávce a ramenem se o ni opírám...až cca po 1 minutě paralyzovanou levačku dostávám z pedálu. Hlava se pořád motá. Všichni už se mezi baví o závodě. To já sedím na mezi a čumím na padající listí. Za chvíli se sbírám. Cítím se jak ozřalý. Jdu pográtulovat Vítkovi. Ze Sázaváku jsme si vyměnili role. Jel dnes výborně, tak si to zasloužil! Až ve vyhráté hospodě přecházím ze stavu fyzické trosky do stavu unaveného, pozitivně naladěného sportovce.

Mírek – S orange v úniku :-)

Sezona je zase za námi. Halounské okruhy byl můj poslední UAC, POSu se s těžkým srdcem nemohu zúčastnit, tak jsem si plánoval ten poslední závod trochu okořenit jako loni. To se mi neplánovaně povedlo odjet s Edou Pinkavou, dojeli nás až na Housině, tak jsem to chtěl letos

zopakovat. Po ICQ jsem natuknul Kolíkáče, zprvu mě měl za blázna, ale pak se mu to taky rozleželo v hlavě a že zkusí Kubajze a PeBeho, čtyři lidi je tak akorát. Ideální plán byl nastoupit za Drahlovicema, tam už je rovina, pod Housinu najet tak minutu a pak by nás čelo mohlo dojet až nahoře a s nima bysme se ještě svezli. Mělo to ovšem takový malý háček Balík by nás musel vyhodnotit jako neškodné nesvéprávné šílence a musel by nás nechat jet, jinak není šance. Tak se tedy scházíme v Halounech, ještě to krátce probereme a honem na start. Hned od startu za to bere Prochajda k velké radosti většiny balíku, která to dává hlasitě najevo, bylo to ale jenom neškodné poškádlení a pak už v klídku pokračujeme. Držím se blízko čela, trať zatím pořád nepatrně stoupá až k Drahlovicím, ještě před tím už vidím zkoušet únik Kubajze, asi si spletl vesnice a pak už jsou tu Drahlovice. Pomalu jedu po levé straně balíkem dopředu, po očku mrknu za sebe, ale Kolkáče nevidno. Za vesnicí mrknu po druhé a ten starý lišák je za mnou i s Pebem. Tak super, právě začíná naše chvílka slávy. Jdeme ze sedla a spurtujeme pryč z balíku, snažím se to pořádně rozjet, na tachometru 45 proti větru, za chvíli odstřídám, pak točí Kolíkáč a Pebe to zkouší, ale balík nás asi vyhodnotil jako veliké nebezpečí a nedává nám šanci, pořád jsou 20m za námi. Takže smůla, asi po minutce to balíme. Za pokus to ale stálo !!! V poklidu dojíždíme pod Housinu, těsně pod kopcem to fučí zleva a natahuje se to, ale po nájezdu do kopce to fouká proti, ještě se snažím schovaný nacpat co nejvíc dopředu, protože právě tady začíná závod. Zprvu se mi zdá tempo přijatelné, ale jak přibývají výškové metry, tak se to pomaličku trhá a pár set metrů před horizontem je mi jasné, že čelo je v tahu, ne že bych to nečekal. Sjezd v šíleném tempu do Bykoše, kdy se jednotlivci a malé skupinky posjíždějí, za Bykoší 200m před námi již zformovaný čelní balík, ty už nesjedeme. Nás ve druhé skupině je taky určitě přes 20, kolem mě Humplík, Vítek Černý, Venca Cafourek, Honzis který dal celý závod na velkou (blázen) ale o nějaké smysluplné spolupráci nemůže být řeč. Nikomu se nechce jet, jedině Honzis se to snaží rozhýbat, ale málo platně. Brdek v Litni ani nebolí a už najíždíme do druhého kola. Tam už to Vítek Černý nevydržel a bere si vepředu slovo, na chvíli se rozjíždí kolotoč, ale za chvíli tam někdo nechává díru a je veškerá snaha v háji. Takže jako stádo dojíždíme znovu pod Housinu. Tak nějak čekám, že se v tempu vyjede nahoru, tak se držím na konci skupinky. V půlce kopce ale odjíždějí Vítek, Honzis, Humplík a a ještě někdo, já zavřený vzadu nemůžu reagovat, takže na horizontu mají pár vteřin náskok. Když koukám na záznam z Hacu, tak jsme druhou polovinu Housiny jeli stejně rychle jako v prvním kole, kdy se to dělilo. Takže podruhé sjezd do Bykoše kde si i z kopce musím dávat, abychom je sjeli a za Bykoší už zase jedeme pohromadě. Je nás ale o dost míň, pár lidí tam odpadlo. Před Litní ještě pár nástupů, kopec v Litni vyjíždíme plynule, za Litní si ještě podruhé skočíme přejezd a je tu nájezd ke křižovatce. Tady to zase fouká z boku, já jsem pěkně zašitý vlevo, Honzis to neúnavně tahá na větru, já už na to moc nemám. Kousek před křižovatkou zase nástup Humplíka a Vítky Černého, já jsem zase zavřený na druhé straně balíku, ale stejně jsem ve stavu neschopném reagovat, tak jen doufám, že se to na rovině s větrem v zádech zase sjede. A taky že jo. Do cílového kopce nás najíždí tak 15. Na nějaký nástup už nejsou nohy, takže si jedu svoje tempo, asi tři lidi nastupují, já na to vůbec nereaguju a snažím se jenom důstojně pokud možno ne poslední dostat do cíle. Na třístovce dávám velkou a zkouším to ze sedla dojet, ale síla už není, a tak někde v polovině naší skupinky projíždím cílem. Za dvě minutky je tu Kolíkáč s Kubajzem, do háje, tak ti nás museli mít celý závod nadohled, ale pár vteřin ztráty na Housině rozhodlo. 59,2km, 36km/h, 720m nastoupáno. Na čelo ztráta 7 minut, na to jakou bídu jsme jeli po rovinách je to malý zázrak. Na závěr klasické posezení po závěrečném závodě CKKV U paviána, které prostě nesmí na konec sezony chybět, škoda že všichni pospíchali domů, já bych poseděl i déle.

PeBe – Halouny podruhé

Všechno to začalo už ve čtvrtek, kdy mě Kolíkáč dráždil jakýmsi únikem v Drahlovicích po ICQ. Říkal jsem si cosi o horečkách a mdlobách, ale poté co jsme se s Alánkem přesunuli na Zbraslav a dorazil i Kolíkáč, začalo to nabírat na reálných obrysech. Říkal jsem si že asi má pořád horečku. Cesta do Haloun probíhala celkem v poklidu, dvě cyklokrosové vložky prošly bez remcání a tak jsme v poklidu ve složení Kolíkáč, Alánek, Fáfi, Technik, já a ještě jeden z Favorit Brno dorazili do Haloun. Poslední kopeček ke hřbitovu dal tradičně zabrat, říkal jsem si že se aspoň v té ranní zimě zahřeju. Potom už podepsat na list, pozdravit se se spoustou známých a okouknout konkurenci. No konkurenci, spíš jsem si říkal jak se asi pojede, když je tu Vokloughlický, team Scot&Hadget, Beeda, Prochajda, Malina a mnoho dalších. No pojede se asi už od začátu, pod prvním kopcem si vysoupim, jak jinak Takže sjezd na start, klepání zimou a veselé pošťuchování, vyslechli jsme si instrukce kdy se letos nepojede objížďka Bykoše. A je tu start. Hned od začátku vidím někoho v pokusu o únik, takže se jede kaše od začátku, jedu na max a doufám že se Kolíkovi ten nápad o pokus o únik rozleží v hlavě. Jsem zašitéj poblíž Roberta asi v první 1/3 pelotonu, vidím ceduli Drahňovice a on se Kolík vážně sune ke kraji. Do prkvančic, on to fakt myslí vážně! Snažim se nějak probojovat za nim ke kraji, vidím před náma Mirka Zbuzka a taky leze ke kraji, no to je v háji, to bude můj konec A je to tu, Mirek se ohlíží, vidí nás a vyráží. Jedu šrot, za Robertem, jsem tak 20metrů před čelem a pokoušíme se to točit, Mirek odstírá, Kolík odstírá, dru jak mezek a za chvíli střídám, Mirek jdem přede mne a Robert nikde. On si to v klidu zalez zase zpátky do balíku Tak to z Mirkem rozpouštíme, krásných pár vteřin na výsluní Chvilku tam ještě větrám poblíž špici, vidím Beedu na druhé pozici a raději se propadám někam dozadu. Stálo to hodně sil, ale miniúkol jsme si splnili Jak na závěr podotkl Kolíkáč, "úkol jsme si splnili, jde to, příští rok to vyjde" Potom už sjezd do Lážovic, pod Housinu, pořád před sebou vidím Malinu a říkám si že tu není něco v pořádku. Aha už vím, přijde kopec, už nemůžu, proseju se dozadu, vnímám Honzise jak se sune vpřed, Kolíkáč, ale toho se snažim hákovat. Moc to nejde, na vrcholu mám už nějakou ztrátu, ale Bykoš a Koněprusy a jsem u něj, uff, to bolelo Ve sjezdu se už přicucávám, potom lehký štěrk v ostré pravé a už to svištíme směr Liteň. Ta parádní stojka mi letos nepříjde tak hrozná, jsem pořád v kontaktu s Alánkem, Kubajzem a Kolíkem, máme za sebou i Technika, na jeho první závod jede náramně! Sjezd a lehce v bočáku ke hlavní, bohužel musíme ještě doprava proti větru, fouká hodně, ale s Kubajzem, Alánkem a Kolíkem točíme kolotoč, jede se celkem svižně a tak jsme pod Housinou cobydup. Možná až moc brzo, nejsem moc v pohodě a po nájezdu do lesa odpadám. Moc bych chtěl zrychlit a potrápít Kolíka, ale není už z čeho brát. Postupně tam nakládám až kašpara, točim tempo abych nepřišel do křečí a jedu nahoru. Za sebou slyším nějakou lokomotivu, on to Technik, koukám jak vrána, jede parádně. V poslední zatáčce fandí Pavlík a Petruška, povzbuzuje že to nemáme daleko, tak se snažim vyždímat co to jde z nohou, rvu to do Bykoše, ale Kolík a jeho grupa jsou už daleka, sakra, nechybělo mnoho. Hulákám dozadu, že makáme, že to zkusíme dojet, ale dostává se mi od Technika něco o křečích. Zkouším ho povzbudit slovy" to nevádí, jedéem" ale nějak to nefunguje Promiň A tak nahoru na Koněprusy a na Liteň, jedeme ve 3 s jedním zHICu a ještě s jedním, to si nevybavuju. V Litni si jedu svoje tempo a nahoře koukám mám náskok tak 30metrů. Tak jo, já to teda zkusim dojet sám. Myslel jsem si že si kluci pomůžou a sjedou mě, ale i při nájezdu na hlavní jsem sám, nikdo za mnou a vítr do zad. Po chvílce dojíždím někoho z CKKV, ale je bez čísla a jak mě v cílovém kopci ujišťuje, nastupovat mi nebude. To by klidně mohl, beztak bych se nezvedl ze sedla Jsem totálně KO, dojíždím asi 2 minuty za Kolíkem a jsem rád že jsem už v cíli Následuje pozávodní mlha a vzpomínání se, úklid k Paviánovi, povídání se Šlapkama, pojídání vynikající buchty od Barči, mňam, vyhlášení a hurá domu. Ještě bych chtěl vyzdvihnout pekárnu v Mokropsech, to byla krásná tečka na závěr. Děkuju všem za milou společnost, gratuluju všem přeživším a těším se zase příště

Technik – Zážitky nemusí být pozitivní, ale silné!!!

Po Kolikáčově pobídce jsem se rozhodl napsat o letošních Halounských okruzích něco ze svého pohledu. Den před závodem padá rozhodnutí zúčastnit se mého prvního klání s hromadným startem v životě. Večer ještě stihnu získat pár rad od zkušených borců z řad Šlapek a ráno vyrážím kolmo na místo srazu, Zbraslav. Alánek s Pebem nás pěkně dovážejí do Haloun, jen v tom kopci za Řevnicemi se radši držím Fáfi, která mi svojí jízdou vysvětluje, jak na tom po dvou měsících ježdění na silnici jsem. Pěkně propocen dorážím na registraci K Paviánovi, svlékám zpoceně hadry, slupnu banán a mířím na start. Po cestě jsem si vzpomněl na komedii Blbý a Blbější a cestu hlavních hrdinů na minimotorce do Aspeny a přemýšlím, koho vezmu s sebou, abych dole kolem startéra neprojel ve stavu podobném posmrtné ztuhlosti (prostě byla hrozná kosa). Po několika radách o záludnostech na trati od pana Chyského zaznívá z megafónu povel start. První dojmy z jízdy v cca sedmdesátičlenném balíku jsou velmi silné. Při jízdě proti větru a do mírného kopce nabíráme šílenou rychlost. Zatímco mnozí zkušenější matadoři se v pelotonu věnují diskusi, já jedu s vykulenýma očima a sleduju dění na všech stranách kolem sebe. Během jízdy s centimetry místa na obou stranách křečovitě svírám řídku a přemýšlím o nápadu vylepit si na záda trojúhelník se zájčkem, aby se mi radši ostatní cyklisté s rezervou vyhnuli. Jedu uprostřed balíku a všímám si, že ti, co jedou po stranách, se dostávají dopředu, zatímco se prostředek propadá. Stanovuju taktiku držet se na dohled od špičky, abych stihl reagovat na případné přiosvětlení tempa, a nechám se vyvážet do předních pozic. Tak se stane ještě několikrát, než se přiblížíme ke stoupání na Housinu. Pod kopcem jsem naštěstí dost vpředu, ale přestože to rvu na krev, skuteční borci se kolem mě proženou jakoby nic. Díky své výhodné pozici pod kopcem se mi podaří udržet se skupiny asi 4 lidí, která se v následujícím zvlněném terénu, kde se tak tak na chvostu držím, snaží dojet početnější skupinku, čítající asi 8 závodníků, včetně 4 Šlapek (Kolikáč, Pebe, Alánek, Kubajz). Ve sjezdu do Měňan se nám podaří docvaknout a Kolikáč mě otcovsky chválí, jak prý dobře jedu. Ale jak se říká, nechval dne před večerem. Sotva pochvala dozněla, následuje zatáčka doprava a přede mnou se zjevuje Liteňský krpál. Chvilí bojuju a snažím se od zkušenějších vyzvědět, jak je do p... ten kopec dlouhý. Kolikáč odpovídá už ze solidní dálky. Morálka klesá na bod mrazu a já už už chci rezignovat, ale najednou vidím, že ve skupině mají problémy ještě další dva, a tak z posledních sil zabejčím a kousek pod vrcholem je mám, pak následuje sjezd a v něm zase pekelné tempo a světe div se, zase jsme pohromadě ve skupině, jako před Litní. Opět následuje pochvala od Kolikáče, nebo já aspoň jeho zvolání: „Jé, ty jseš tady taky!!?“ jako pochvalu beru. Při otáčce do druhého kola jsem fakt hotovej a musím přiznat, že mě napadlo zatočit doleva směr cíl. V následujícím úseku do Lažovic se schovávám ve skupině a snažím se si trochu odfrknout, tempo není pro mě naštěstí tak šílené, ale kopec na Housinu se objevuje dřív než bych potřeboval. Prakticky ihned na úpatí kopce vystupuju z vlaku. Síly nejsou a já přemýšlím, jaké tempo zvolit, abych se dostal do cíle. Opět mě ale zachraňují nesnáze ostatních. Všímám si, že ze skupiny odpadá Pebe a já se s hekáním zakusuju do jeho galusky. Chudák Pebe se pouze udiveně ohlíží, kdože to za ním, vydává zvuky jak ze špatného pornofilmu, supí. Pod vrcholem dojíždíme ještě jeden kus a mě krásně píchá v boku. Že by amatérismus ve formě žraní před závodem? Následuje opět zvlněný terén nahoru dolů. Pebe nás dva pobízí, ať taky trochu táhnem a já dělám svojí první velkou chybu, jdu asi na 4 sekundy do čela. Moje lýtkové svalstvo jde ruku v ruce s mou snahou o tempo do křeče a já se zakusuju zpět do Pebeho galusky. Další výzvy ke střídání odmítám, ale jak se blížíme ke snad poslednímu brdečku tuším problémy. Po pár metrech stoupání upozorňuju druhý přívěs, že musí jít přede mě, jestli se chce Pebeho udržet a s křečemi v lýtkách vystupuju. Na vrcholu kopce jsem za pár vteřin, kluci jsou už ale v tahu. Následuje opět sjezd do Měňan a já jedu na výlet. Myslím, že mám halucinace, když před sebou v Liteňském krpálu vidím cyklistu. Jdu ze sedla a nahoře jsem u něj. Pak už následuje sjezd a spolupráce s mazákem z Agro Kolín. V rovných úsecích za sebou spatřujeme skupinku a v bázni, že se

přes nás přežene čelo druhého balíku, fičíme, co to dá. V cílovém stoupání si mě pán s bříškem z Agro Kolín s přehledem vychutnává, ale já jsem rád, že jsem rád. V cíli s nadšením zjišťuji, že ta skupinka za námi není čelo druhého balíku, ale pouze konec prvního, a tak za sebou dokonce nechávám i několik Šlapek. Domů jsem pak dovezen Kubajzem, za což mu mockrát děkuji, ale aspoň jsem mu před krámem pohlídal kolo, než si koupil tatrunku. S odstupem času jsem ze svého prvního závodu nadšen, ale musím přiznat, že byly chvíle, kdy jsem si za svoje rozhodnutí zúčastnit se pěkně nadával. Na závěr bych vedle poděkování organizátorům dodal snad jen jednu větu, která to vše dobře vystihuje. Zážitky nemusí být pozitivní, ale silné!!!